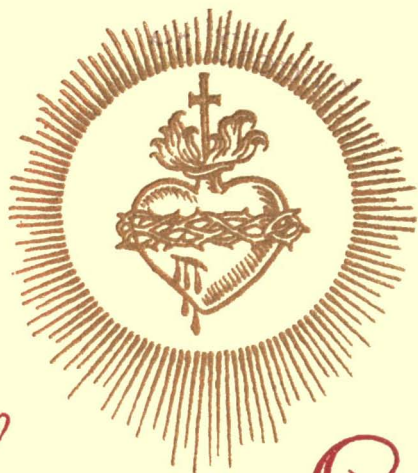

Jézus Szíve elmélkedések

Csávossy Elemér S. J.

KORDA R. T. KIADÁSA • BPEST •

CSÁVOSSY ELEMÉR S. J.:

JÉZUS SZIVE ELMÉLKEDÉSEK

**A KILENC
SZERETETSZOLGÁLAT**

**KORDA R. T. KIADÁSA,
B U D A P E S T, 1934.**

No. 28. Imprimi potest. Budapestini, die 14. Maii 1934. Franciscus Biró S. J. Praep. Prov. Hung. — Nihil obstat. Dr. Julius Czapik cens. dioecesanus. Imprimatur. Dr. Julius Machovich vic. gen.

Korda R. T. nyomdaja, Bpest

Előszó.

Jézus Szíve tiszteletének egyik módja az ú. n. kilenc szeretetszolgálat. Erre az áhitatgyakorlatra céloz Alacoque szent Margit önéletrajzában, mikor a szent Szívet lángtrónuson szemléli szeráfoktól övezetten, kik dicsőítik, magasztalják a szent Szívet és szent Margitot is meghívják, tartson velük a szent Szív dicséretében és magasztalásában.

A szeretetszolgálatok is ugyanezt célozzák. Az angyali karok egyikével egyesülten vállalnak a tagok — kilenc-kilencen — egy-egy szeretetszolgálatot, melyet havonként felcserélnek. A szeretetszolgálatokat végzők tisztségük minősége szerint a következők: az imádó, a szerető, az engesztelő, a szolga, a tanítvány, az áldozat, a könyörgő, a közvetítő, a buzgólkodó. E tisztségek megfelelnek a Jézus Szíve-tisztelet gyakorlatainak (imádás, viszontszeretet, engesztelés) és ezek hármas megnyilvánulásának (egyesülés, követés, terjesztés), amint ezt alantabb táblázatunk is feltünteti. Ezek a szeretetszolgálatok szépen beilleszthetők a Jézus Szíve-Szövetség csoportszervezetébe is. Minden csoport a vezetővel együtt kilences egységet alkot. Ha a csoportban a vezetővel együtt tizen vannak, akkor a csoportvezető vagy az egyik tag Alacoque szent Margit személyét képviseli és az egyiket váltakozva végzi a szeretetszolgálatok közül, úgy, hogy ebben az esetben az egyik szolgálatot ketten is végzik.

A KIÉNC SZERETETSZOLGÁLAT ÁTTEKINTHETŐ TÁBLÁZATA

	Imádás	Szeretet	Engesztelés
Egyesülés	I. Imádó	II. Szerető	III. Engesztelő
Követés	IV. Szolga	V. Tanítvány	VI. Áldozat
Terjesztés	VII. Könyörgő	VIII. Közvetítő	IX. Buzgólkodó

A következő elmélkedések tárgyukat az evangéliumból veszik s azt célozzák, hogy az egyes szeretetszolgálatok szellemébe behatoljunk és azt magunkban elmélyítsük és végzésükre indításokat nyerjünk. Egyébként egészükben is ép 30 napra beosztva, elegendő anyagot nyújtanak elmélkedésre a szent Szív havára, júniusra.

BEVEZETŐ ELMÉLKEDÉS.

AZ ANGYALOK SZOLGÁL- NAK JÉZUS SZÍVÉNEK.

Első előgyakorlat: Alacoque szent Margit látomása. A szent Szív lángtrónuson fénysugarak közepette. Szeráfok veszik körül és dicshimnuszokat zengenek tiszteletére.

Második előgyakorlat: Kérem a kegyelmet, hogy én is úgy álljak a szent Szív trónja előtt, mint az angyalok, és minden pillanatban készen legyek szolgálatára. „Kész az én szívem, szívem Istene, hogy megcselekedjem a te akaratodat.” (Kis zsolozsma.)

I. Pont: Az angyalok szolgálnak a gyermek Jézusnak.

Szolgáltak neki, még mielőtt megszületett volna. Előkészítették a megtestesülés nagy titkát: Gábor arkangyal az égi üzenettel szűz Mária elé lép (Lk. 1.), az angyal eloszlatja szent József kételyeit. Mt. 1. Angyalok hirdetik az embereknek Jézus születését, ők vezetik a jászolhoz első követőit: „Nagy örömet hirdetek nektek, ma született az Údvözítő. Találni fogtok egy kisdedet, pólyákba takarva és jászolba fektetve.” Lk. 2. Élete fölött örködnék és megóvják Heródes cselvetéseitől és kegyetlenségétől. Mt. 2.

Nekem is elő kell készítenem az Úr Jézus eljövetelét, megtestesülését, az emberek szívében; közre kell működnöm, hogy gyermekeim, testvéreim, a gondjaimra bízottak, alattvalóim lelkében megszülessék. Meg kell ismertetnem az emberekkel Jézus Szívét. Örködnöm kell, hogy az ő titokzatos élete saját lelkemben és a mások lelkében kárt ne szenvedjen; meg kell őt védenem láthatatlan ellenségeivel szemben.

II. Pont: Angyalok szolgálnak Jézusnak a pusztában.

A negyvennapos böjt és vezeklés után, a kísértőnek legyőzése és távozása után „angyalok jövének és szolgálnak neki.” Mt. 4. Imádták, szerették, talán csodás módon táplálták is, mint a holló Pál remetét táplálta a pusztában.

Hasonlóképpen kell nekem is szeretetemmel, hűségemmel szolgálnom az Úrnak, szent Szívének óhajait, vágyait teljesítenem, akaratát megcselekednem, neki elégtételt és örömet szereznem, titokzatos testét, a lelkeket, táplálnom és felüdítenem. Ez a feladatom, ez a hivatásom, ha igazán Jézus Szívének tisztelője vagyok. Imáimmal, szavaimmal, cselekedeteimmel szolgálni akarom embertársaim földi és örök üdvét.

III. Pont: Egy angyal megerősíti Jézust az Olajfák hegyén.

„Megjelenék pedig neki egy angyal megerősítvén őt.” Lk. 22. Mily irígyelendő küldetése volt ennek az angyalnak. Jézusnak halálos küzdelmében a vigasztalás és a megerősítés kelyhét nyújtani! Mily szeretettel és alázattal, mily gyengéd részvétellel teljesítette az angyal ezt az ő részére is oly vigasztaló és felemelő küldetést!

Együttéreznem kell Jézussal, szenvednem kell szent Szívével. Ezt teszem, ha részvétellel vagyok szenvedésével szemben, engesztelem őt a bántalmak miatt, melyben része volt földi életében csakúgy, mint a jelenben a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Megvigasztalom őt hűségemmel s eleget teszek a magam és mások megféledezéséért. Vigaszára leszek, ha csütörtök este a szentóra végzésekor egyesülök Szíve gyötrelmével s megízlelem nagy elhagyatottságának keserű poharát; enyhülésére leszek, ha a haldoklók oldala mellé állok, imádkozom értük, avagy, kegyelmétől erősítve, megízlelem vele a lelki szenvedések ürmös italát. Szenvetésbe, gyötrelmekbe merült szent Szíve iránt így bizonyulok háládatosnak, elszántan részvételjesnek.

IV. Pont: Angyalok adják a szent sírhoz a diszörséget.

Elmozdítják a követ és rendbehozzák a

feltámadt király pihenőhelyét. Elúzik az öröket és maguk tartanak őrséget az üres sír mellett. „Az Úr angyala leszálla az égből, és oda menvén elhengeríté a követ és ráült.” Mt. 28. Vigasztalják a tanítványokat és hívőket, bizonytságot tesznek a feltámadás mellett jóbarát és ellenség előtt. „Az örök pedig tőle való félelmükben megreme-gének és olyanok lettek, mint a holtak.” Mt. 28. Az asszonyoknak pedig mondá: „Ne féljete! Feltámadott, nincs itt. Ime a hely, ahová tettétek őt.” Mk. 16. Mennybe-menetele után az ő országának terjesztésére és az ő szent Szíve érdekeinek megvalósítására buzdítják az apostolokat: „Mit álltok és néztek az égre?” Menjetek vissza Jeruzsálembe és készüljete a Szentlélek vétele-re és azután legyetek tanui Jeruzsálemben és egész Judeában és a föld határáig. „Ez a Jézus, aki felvétetett mellőletek az égbe, úgy jó majd el, mint ahogy felmenni láttátok őt az égbe.” Ap. csel. 1.

Jézus Szívének országát kell terjesztenem, dicsőségét, szeretetét kell hirdetnem az emberek közt, megdicsőült szent törvényei mellett kell síkra szállnom hitetlenek és bűnösök előtt egyaránt, megtérésükre vagy meg-szégényítésükre, mindenestre a hűek meg-erősítésére. A szent Szív örömeinek hírnöke leszek egész világgal mindenkoron.

V. Pont: Angyalok alkotják a szent Szív udvarát az égben.

„Hallám sok angyal szavát a trón körül: Méltó a Bárány, aki megöletett, hogy övé legyen a hatalom és istenség és bölcsesség és erő és tisztelet és dicsőség és áldás!” Jel. 5.

Életem állandó dicshimnusz legyen, mely Jézusom szentséges Szívének szól, könyörgés, hadd jöjjön el közénk az ő országa. Szóval-tettel az imádság apostola leszek. S ha magához szólít fel az égbe, ott is könyörögni fogok, dicsérni s áldani fogom őt szeretteim, a visszahagyott lelkek s a bűnös világ helyett. S ha a világtörténelem fonala itt a földön, akkor szünetel ugyan a könyörgés is, de egy egész örökkévalóságon át felharsog majd a dicsőítő fohász: „A trónon Ülőnek és a Báránynak áldás és tisztelet és dicsőség és hatalom örökön örökké. Amen.” Jel. 5.

Imádság. Szűz Máriával és az angyali karokkal áldom és dicsőítem a szent Szívet és kérem kegyelmét, hogy szolgálatommal én is örömeire lehessenek és megdicsőüléséhez közreműködhessek.

ELSŐ SZERETETSZOLGÁLAT.

AZ IMÁDÓ.

Az *imádó* kötelessége, hogy szándékának tisztaságával, érzékei fegyelmezésével s lelkének összeszedettségével az Oltáriszentségben rejtőző Istenünkkel tartósan egyesüljön s így szent Szívének gazdagságából bőségesen merítsen.

Egyesüljön tehát a *Kerubok* angyali karával, kik értelmük mélységével szüntelenül imádják a szent Szívet; s azért:

1. *elmélkedjék* tisztségének kötelmeiről és az azzal kapcsolatos ígéretekről;
2. a szent Szív dicsőítésére s imáadására *ajánlja fel* a megdicsőült szentek s a földön élő jámbor lelkek imáadását;

3. *erre a célra* irányítsa minden imádságát, kívánságát s cselekedetét;

4. ezt a szándékot *újítsa meg naponként* az Oltáriszentség előtt és ismételje meg

háromszor e fohászt: „Szent, szent, szent a seregek Ura Istene!” avagy „Lelkünk háládatos érzelmével áldjuk, imádjuk és szeressük Jézus Szívét az Oltáriszentségben itt s a földkerekség összes templomainak szentség-házában minden pillanatban a világ végétéig. Amen.”

ELMÉLKEDÉSEK.

I. JÉZUS SZÍVÉNEK IMÁDÓI.

Vezérgondolat: „A te Uradat Istenedet imádjad.” Lk. 4, 10. (V. ö. Lk. 4, 8.) — Jézus a mi Istenünk. Az ő Szíve a mi Istenünk szíve, valóban isteni szív. Ezért veszik körül képét fénysugarak. Az adó, a hódolat, mellyel az istenségnek tartozunk, az imádás.

I. „Bemenvén a házba, megtalálák a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádják őt. És megnyitván kincsesládáikat, ajándékokat adának neki, aranyat, tömjént, és mirrhát.” Mt. 2, 11.

Ez a három napkeleti bölcs imádandó hódolata. Imádásuk nagyielkűségükről, alázatukról és önátadásukról tesz tanúságot.

1. *Nagylelkűek:* távolról jönnek, pusztákon és sivatagokon keresztül, bizonytalanság és veszélyek közt, királyi ajándékokkal.

2. *Alázatosak:* előkelő, fejedelmi mivoltuk-

ban térdre hullanak a Kisdéd előtt és úgy imádják, édesanyjának is hódolnak.

3. Ajándékaikban *önmagukat adják*, lelküket, szívüket, szeretetüket. Az arany a szeretet, a tömjén az imádat, a mirrha az áldozat jelképe.

II. „Mikor lejött a hegyről, nagy sereg követé őt. És íme egy bélpoklos jöven hozzá, imádá őt, mondván: Uram! ha akarod, megtisztíthatsz engem! Mt. 8, 1—2. (Mk. 1, 40; Lk. 5, 12.) — „Mondá Jézus“ a vakon születettnek: *Hiszel-e te az Isten Fiában? Amaz pedig mondá: Hiszek, Uram! És leborulván imádá őt.*“ Jn. 9, 35—38.

A bélpoklos *bizalommal*, a vakonszületett *hálával* imádja Mesterét és Üdvözítőjét. Egyik sem fél a tömegtől, a nyilvánosságtól, az ellenséges lelkületű farizeusoktól. Nyíltan, *emberi tekintet nélkül* megvallják hitüket és imádják azt, akiben Megváltójukat, Isten Fiát látják.

III. „Akik a hajócskában valának, oda-mentek és imádák őt mondván: Valóban Isten Fia vagy!“ Mt. 14, 33. — „Mondá nekik Jézus: *Hát ti kinek mondotok engem? Felelvén Simon Péter, mondá: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.*“ Mt. 16, 15—16.

Csodálattal és ámulattal imádják a hajócskában lévők Jézust, aki őket az ellenkező

széltől, a vihartól és a hullámoktól megszabadította. Csodálattal és hálattal bizalommal borul le előtte az imént még kishitű és kételkedő szent Péter, akit Jézus keze kiragadott a hullámokból. Ő az, aki nemsokára rá, hitében megerősödve, imádva vallja minden apostol előtt: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia! és hitének erejével kormányosa lesz az anyaszentegyház hajójának a világ tengerén. — *Hittel és csodálattal borulok le előtted én is, Istenem Szíve, akinek mélységéből a világosság sugarai törnek elő és megvilágítják utamat az élet tengerén. Imádva mondom; Te vagy a Szív, melyben az istenség egész teljessége lakozik. Könyörülj rajtam és vezess, erősíts és oltalmaz az élet minden bajában és kísértésében, s add, hogy hitem és bizalmam benned mindig erős és rendíthetetlen legyen, amíg csak el nem érek hozzád, lelkem kikötőjébe, hogy benned megpihenjek.*

IV. „És ime Jézus eléjük méne mondván: Üdv nektek! Azok pedig hozzájárulván megragadák lábait és imádák őt.” Mt. 28, 9. — „A tizenegy tanítvány pedig Galileába méne ama hegyre, hová Jézus rendelte vala őket És látván őt imádák. Mt. 28, 16—17.

Feltámadt Üdvözítőm! mily édes dolog téged szeretettel imádni és imádva gyönyörködni kegyes voltodban, nagyságodban és

szépségedben. A tanítványok és a jámbor asszonyok szeretetével imádlak téged, megdicsőült szent Szív, ott fent az égben és itt lent nálunk az Oltáriszentségben. Add, hogy nagyságodnak és szépségednek ne csak csodálója és kedvelője, hanem apostolaiddal együtt életem végéig bátor és lankadatlan hirdetője legyek. Amen.

II. A NAGY IMÁDÓ.

Vezérgondolat: „Lélek az Isten, és akik őt imádják, lélekben és igazságban kell imádniok”. (Jn. 4, 24.) — Jézus mint Istenember az első és fő imádó. Az ő szentséges Szíve az imádás oltára, az áhítat és imádó odaadás szent edénye és mintaképe. Őt kövessük lélekben és igazságban.

I. „A világba bejövén így szól: Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem; égő és bűnáldozatok nem tetszettek neked. Akkor mondtam: Ime eljövök, hogy megcselekedjem, ó Isten, a te akaratodat.” Zsid. 10, 5—7.

Jézus földi életének első cselekedete önmagának imádó átadása a mennyei Atya akaratának: Istenem, akartam, és törvényed szívem közepette van. Testet alkottál nekem, mondja, és ennek a testnek közepén szívet, mely a te imádó szeretettedben fog megemésztődni és melynek égő zsarátnoka egész

testemet el fogja hamvasztani a kereszttől.

II. „*Felvivék őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak.*“ Lk. 2, 22. — „*A gyermek Jézus ott maradt Jeruzsálemben, és három nap múlva megtalálták őt a templomban, ő pedig mondá nekik: Nem tudátok-e, hogy az én Atyám dolgaiban kell lennem?*“ Lk. 2, 43—49.

Első alkalommal édesanyja karján, második alkalommal saját erejéből teszi meg az utat Jeruzsálembe, hogy első felajánlását és imádságát nyilvánosan és hivatalosan megismételje Atyja házában. Ez volt a szent Szív reggeli imádsága és önfelajánlása a templomban életének reggelén. Imáadásba merült Szíve elfelejti szeretteit és mindent, hogy csak menynevei Atyjának élhessen. — Taníts meg, ó szent Szív, önmagamat elfeledni és mindent sárnak tekinteni, csak hogy téged megnyerjek és égi Atyám imádott akaratát mindenben megcselekedjem!

III. „*Korán hajnalban fölkelvén, egy puszta helyre méne, és ott imádkozék.*“ Mk. 1, 35. — „*Kiméne a hegyre, imádkozni, és az egész éjszakát az Isten imáadásában tölté vala.*“ Lk. 6, 12.

Életének delelőjén, nyilvános életének fárasztó munkái közt reggele, estéje menynevei Atyja imáadásának van szentelve. Mun-

káját imádsága szenteli meg, imádságának munkája hű kifejezője és megtestesítője. Szívének imádsága testet ölt cselekedeteiben. „Aki engem küldött, velem vagyok; nem hagyott engem magamra, mert én mindenkor azt cselekszem, ami előtte kedves.” Jn. 8, 29. Imádsága isteni erőt ad minden tettének, minden szavának.

IV. „Eltávozték tőlük, és térdre borulván, imádkozik vala, mondván: Atyám! ha akarod, vedd el tőlem e poharat; mindazonáltal ne az én akaratom legyen, hanem a tiéd. És a halállal tusakodván, még buzgóbban imádkozik vala. És lőn az ő verejtéke, mint a földre hulló vérnek csöppjei.” Lk. 22, 41—44.

Szenvedésében, szívszorongásában, halálküzdelmében is mennyei Atyjához fordul. Mily hősie, mily kitartó, mily alázatos, mily bizalomteljes, mily megegyező mennyei Atyja akaratával az ő imádsága! Az ő imádsága valóban lélek és igazság. A vérontásig, a kereszthalálig lélek és igazság. Ilyen legyen a te imádságod is, hogy végig ellenállj a gonosznak és megcselekedjed a jót.

V. „Felkiálta Jézus nagy szóval, mondván: Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engem? És ismét nagy szóval kiáltván mondá: Atyám! a te kezédbe ajánlom lelkemet. És ezt mondván, kilehelé lelkét.” Mt. 27, 46. 50; Lk. 23, 46. (Mk. 15, 34.)

Ez Jézus imádó odaadásának végső szava. Látszólag elhagyatva is imádja Isten legszentebb akaratát. Elhagyatva is az ő kezébe teszi le lelkét. Elhagyatva is csak őbenne bízik. Életének áldozata imádó Szívének utolsó dobbanása. Atyjának szentsége előtt megsemmisül emberi természetében. A halál a földi élet megsemmisülése. Jézus halála az imádó szeretet halála volt. Legyen, Jézusom, az én halálom is szívem utolsó imádása, hogy a test bilincseitől felszabadulva, örökké imádhassam Szívedet az égi karokkal, és halálomban is imádattal meghódolva mennyei Atyád akarata előtt, örökké zenghessem az isteni akarat fenségét az égben. Amen.

MÁSODIK SZERETETSZOLGÁLAT.

A SZERETŐ.

A Jézus Szívét szerető lélek kötelessége, hogy a szent Szív dicsőségére a szeretet tüzében állandóan felemésztsődjék viszonzásul azért a végtelen szeretetért, mellyel Jézus Szíve a szeretet szentségében irántunk viseltetik.

Egyesüljön tehát a Szeráfok angyali karával, kik oly lángoló szeretettel veszik körül a szent Szívet; s azért:

1. *elmélkedjék* tisztségének kötelmeiről és az azzal kapcsolatos ígéretekről;
2. a szent Szív szeretetének viszonzásául *ajánlja fel* a megdicsőült szentek s a földön élő jámbor lelkek szeretetét;

3. *erre a célra* irányítsa minden érzelmét, szavát és cselekedetét, mint szeretetének mindmegannyi bizonyítékát;

4. ezt a szándékot *újítsa meg naponként*

az Oltáriszentség előtt és indítsa fel magában a szeretet gerjedelmét ezzel a fohász-szal: „Jézusom édes Szíve, add, hogy téged mindig jobban szeresselek!”

ELMÉLKEDÉSEK.

I. MIKOR SZERETEM JÉZUST?

Vezérgondolat: „Aki engem szeret, Atyám is szeretni fogja azt, és én is szeretni fogom, és kijelentem neki magamat, és hozzája megyünk, és lakóhelyet szerzünk nála.” Jn. 14, 21. 23. (Jn. 16, 27.) — Jézus Szíve a szeretet forrása. Tiszteletének lényege maga a szeretet. Jézus szeretete viszontszeretetet követel. A mi szeretetünk viszont Jézusnak és az ő mennyei Atyjának szeretetét vonja le ránk. Ennek a szeretetnek gyümölcse az ő bensőséges, mély megismerése és az állandó isteni élet, Isten lakozása mibennünk: „Hozzája megyünk és lakóhelyet szerzünk nála.” Ez a szeretetnek legszebb jutalma.

I. „Aki parancsaimat ismeri és azokat megtartja, az szeret engem.” Jn. 14, 21. — „Ti az én barátaim vagytok, ha megteszitek, amiket parancsolok nektek”. Jn. 15, 14. (Jn. 14, 23; 15, 10.)

Szeretet ott nem lehet, ahol ellentét van

az akaratok közt. Isten akarata a mi megszentelődésünk. A mi akaratunknak kell az övéhez símulni, mert az ő akarata szentebb mint a miénk; az ő akarata a szentség maga. Azért a szeretet próbaköve a parancsok megtartása. Ez a mi baráti szeretetünknek legbiztosabb bizonyítéka és az ő barátságának legbiztosabb záloga: Jézus követése a parancsok betartásától fel a tökéletesség legmagasabb csúcsáig. Ez az igazi Jézus Szíve-tiszteletnek is szilárd alapja, átalakítani szívünket az ő isteni Szíve szerint. „Ami előtte kedves, mindenkor azt cselekszem.” Jn. 8, 29.

II. „Aki atyját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám; és aki fiát vagy leányát jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám.” Mt. 10, 37. (Lk. 14, 26.)

Jézusom, te osztatlan szeretetet követelsz tőlem. Nem lehet két úrnak szolgálni, nem lehet szívemben két szeretetet ápolni. Vagy egészen a tiéd vagyok vagy nem vagyok a tiéd. Minden szeretetnek, melyet másoknak adok, csak a te szeretetedből szabad fakadnia; mert te vagy az egyedüli Vőlegény, a többiek mind csak a Vőlegény barátai, az ara pedig egyedül csak a Vőlegényéé lehet. Ha szülők, rokonok, jóbarátok szeretete el akar vonni tőled vagy visszatart a tökéletesebbtől, akkor búcsút kell mondanom nekik;

mert te vagy egyedül szívem szerelme és osztályrészem örökre, ó Jézusom szerető isteni Szíve!

III. „Simon, János fia! szeretsz-e engem? — Igen, Uram! te tudod, hogy szeretlek téged. — Legeltesd az én bárányaimat, legeltesd az én juhaimat.” Jn. 21, 15—17.

A te szereteted bizonyossága és folyománya, ó Jézus, a felebaráti és az apostoli szeretet, a szeretet a lelkek iránt. Hogy is ne szeretném a lelkeket, akikért te, a jó Pásztor, Szívednek vérént ontottad! Emészszen meg, ó Jézus, a szeretet és buzgóság a lelkek iránt egészen. Add, hogy azzal mutassam meg neked szeretetemet, hogy minél több lelket vezetek a te aklodba szentséges Szívedhez és életemet arra áldozom, hogy minél előbb egy pásztor és egy akol legyen. Amen.

II. AZ EMBEREK SZERETETÉBEN MAGÁT FELEMÉSZTŐ SZÍV.

Vezérgondolat: „Amint engem szeretett az Atya, én is szerettelek titeket. Maradjatok meg az én szeretetemben.” Jn. 15, 9. — Jézus szeretetének forrása az Atya szeretete. Az ő szeretete a szeretetnek feneketlen örök tengeréből merít. Az ő Szívének szeretete az Atya mennyei szeretetének visszatükröződése ezen a földön. Lefordította emberi nyelvre az isteni szeretet égi

himnuszát: „Amint engem szeretett az Atya, én is szerettelek titeket.” Ugyanazzal az, erős, azzal a hatalmas, azzal az önmagát adó azzal az isteni módon gyengéd szeretettel, mellyel az Atya szeretett engem, szeretlek én is titeket. „Maradjatok meg az én szeretetemben.” Ó Jézus, van-e sürgetőbb parancs, de van-e mélységesebb boldogság is, mint megmaradni a te szeretettedben! Maradj velünk, Úram, szeretetteddel örökké és add, hogy a te szeretetenednek hirdetése legyünk a földön, kisugározva azt az egész világra, minden lélekre.

I. „Jézus növekedék bölcsességben és korban és kedvességben Istennél és emberek-nél.” Lk. 2, 52.

Lehetetlen ezekből a szavakból ki nem olvasni, hogy az emberek szerették a Gyer-mek Jézust. Szerették, mert oly jó, oly szent, oly bájos volt kifelé megnyilatkozó lelki szépségében és bölcsességében. De szerették azért is, mert ő is szerette őket. Már akkor megvalósult, amit ő, az égi Bölcsesség, ihletett tolmácsa által századokkal azelőtt hirdetett: „Gyönyörűségem az emberek fiai közt lenni.” Péld. 8, 31. Növekedett kedvességben Istennél, mert szerette mennyei Atyját; növekedett kedvességben az emberek-nél is, mert szerető Szívén keresztül rájuk sugározta az Atya szeretetét.

II. „Szereti vala Jézus Mártát és nővérét, Máriát, és Lázárt.“ Jn. 11, 5. „Jézus pedig amint látta, hogy sírnak, lelke mélyéig megindula és könnyezék. Mondák tehát a zsidók: Ime, mennyire szerette őt!“ Jn. 11, 32—36.

Jézus szerette Lázár családját. Szívének gyengéd vonzalma feléjük irányult. Lázár halála egész bensejében megrendítette. Mártának és Máriának könnyei megindították szívét. Csodát művel, bár erre magasabb okok is készítették, szánalomból és szeretetből. Örül, hogy a magasabb okok megadták számára a lehetőséget, hogy ezt megtehesse. Mily gyöngéd az ő Szívének baráti szeretete! Ó Jézus, te az én barátom is vagy, te az akarsz lenni számomra, te már most is az vagy, hacsak én is a te barátod akarok lenni: „Ha parancsaimat meg fogjátok tartani, megmaradtok szeretetemben. Ti az én barátaim vagytok, ha megteszitek, amiket parancsolok nektek.“ Jn. 15, 10. 14. Jézusom, a te erős szereteted legyen az én lelkemnek is feltámadása és múlhatatlan, örök élete.

III. „Egyik tanítványai közül Jézus kebelén nyugovék, kit szeret vala Jézus.“ Jn. 13, 23.

Még más barátod is volt, ó Jézusom, akinek nemcsak házában szálltál meg, ha-

nem akit saját kebleden pihentettél és akivel Szíved égi titkait közölted. Ő megmaradt a te szeretettedben és szeretetted hirdetője lett, melyet Szíved isteni forrásából szítt magába. Ő volt szeretetted apostola. Add, hogy én is a te isteni Szívedből szívjam lelkembe a szeretetet és tovább adjam a világnak, mint szeretetted szócsöve és csatornája, mely ezer kis patakra szakad, ezer hullámban rezeg, mint lelki rádió, melyet minden lélek felfog, aki csak a te szeretettedre van hangolva.

IV. *„Én ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok.“ Jn. 12, 32. — „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.“ Jn. 15, 13. — „Én vagyok a jó pásztor és életet adom juhaimért.“ Jn. 10, 14—15.*

Szeretetted, ó Jézus, nemcsak egy lélekre terjed ki, nemcsak barátaidra, hanem minden emberre, ellenségeidre is. A keresztről magadhoz öleled az egész világot és ellenségeidet, igazakat és bűnösöket, rabszolgát és szabad embert, fehéreket és színeseket, tudóst és tudatlant, szegényt és gazdagot. Ő isteni Mágnes, mely a földkerekség minden nemzetét magadhoz vonzod; ó bájos Vőlegény, akinek kenetei után fut a lelkek sokasága; te vagy a jó Pásztor, aki életét adta juhaiért, nemcsak a hűségeseikért, ha-

nem az elveszettekért is. Te életedet adtad barátaidért, sőt ellenségeidért is; mert, amikor még bűnösök voltunk, meghaltál értünk a kereszten. (Róm. 5, 8—9). Vonj minket, hogy keneteid illata után fussunk és mindent sárnak tekintsünk, hogy szeretetedet megnyerjük.

V. „Gyermekeim! új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást.” Jn. 13, 34. — „Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.” Jn. 15, 12.

Te annyira szereted az embereket, ó Jézus, hogy nem elégszel meg azzal, hogy magad szereted őket, hanem új parancsolatot adsz, hogy minden ember szeresse testvérét, s te így millió ember szívével szeressed az emberek millióit. Szíved szeretete valódi szeretetáradás, mely előnti a világot és egymáshoz kapcsolja a lelkeket. Ó add, hogy ez az áradat elragadjon mindnyájunkat és eggyé tegyen minket, amint te az Atyával és mi veled egyek vagyunk. Add, hogy úgy szeressük egymást, amint te szeretted minket, oly bensőségesen, oly tetterősen, oly áldozatosan, oly gyengéden, oly kitartóan, oly hűségesen. Add, hogy irántad való szeretetünk bizonyossága legyen az a szeretet, mellyel a legkisebbet is embertársaink közül felkaroljuk, megbecsülő, tevé-

keny, irgalmas, apostoli szeretettel. Jézus Szívének szeretete, áraszd el szívemet! Amen.

III. AZ ATYA SZERETETÉTŐL **LÁNGOLÓ SZÍV.**

Vezérgondolat: „Szeressed a te Uradat Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből. Ez a legnagyobb és első parancsolat”. Mk. 12, 30; Mt. 22, 37—38. — „A te törvényed szívem közepette van”, mondja a 39. zsoltár az emberré lett Isten Fiáról. Jézus életének vezérgondolata, Szívének középpontja az ő Atyjának szeretete: „Ami előtte kedves, mindenkor azt cselekszem.” Jn. 8, 29. Ezt a főparancsolatot adja ő nekünk is, ezt teszi országának alaptörvényévé: „Szeressed a te Uradat Istenedet teljes szívedből.” Mennyire elűt az ő istenszeretete attól a gyűlölettől, mellyel ma sokan szervezeten küzdenek Isten ellen és az istenhitben és vallásban az emberiség legnagyobb szerencsétlenségét és eltévelyedését látják. Két város van, mondja szent Ágoston, a világban; az egyikben az önszeretet uralkodik egészen Isten megvetéséig, a másikban Isten szeretete az önmegvetésig. Ez utóbbinak fejedelme Jézus, és Szívébe bele van vésve a törvény: „Szeressed Uradat Istenedet teljes szívedből. Ez a legnagyobb és első parancsolat.”

I. „Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben; valamint én is megtartottam Atyám parancsait, és az ő szeretetében maradok.” Jn. 15, 10.

Életének végén mondotta: „Én téged megdicsőítettem a földön, a munkát elvégeztem, melyet rám bízál.” Jn. 17, 4. Názáret, Betlehem, Jeruzsálem, a pusztá, a Genezáreti tó, Tábor, az Olajfák hegye, Golgota, mind csak egy nagy, tettekben megnyilvánuló szeretetnek himnusza, melyet a szent Szív zengett menyeei Atyjának. Szeretetének bizonyítékát nem másban keresi, mint Atyja akaratának teljesítésében. Ez az ő eledele és élete: „Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, ki engem küldött.” Jn. 4, 34. Azt kívánja tőlünk is szeretetünk bizonyítékául, minden más bizonyíték neki nem elegendő: „Mit mondjátok nekem: Uram, Uram! ha nem cselekszitek, amiket mondok?” Lk. 6, 46. De ennek fejében legédesebb szeretetéről biztosít: „Aki Atyám akaratát cselekszi, az az én fivérem, és nővérem és anyám.” Mt. 12, 50.

II. „Hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát, és amint meghagyta nekem az Atya, úgy cselekszem; keljeteek föl, menjünk.” Jn. 14, 31.

Mily hősie ez a szeretet! „Hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát, men-

jünk" — menjünk az Olajfák hegyének halálküzdelmébe, a szenvedések sötét éjszakájába, menjünk az áruló csókja elé, menjünk a kereszttúra, menjünk Golgotára! „Hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát”, ne habozzunk, ne időzzünk, menjünk! Ó mily nagy, mily erős, mily igazi, mily rendületlen ez a szeretet! Ilyennek kell lenni az én szeretetemnek is, ha Jézus Szívének igazi barátja vagyok. Az vagyok-e valóban? Az vagyok-e mindig? Az vagyok-e a próbákban is? a szenvedésben is? a kísértésben is? az elhagyatottságban is? a halálban is? Agyondolgozom-e, agyonszenvedem-e, agyonszeretem-e magamat érted, ó Jézus? Ez lesz az én szeretetem igazságának próbaköve.

III. „Haszeretnétek engem, örülnétek annak, hogy az Atyához megyek; mert az Atya nagyobb nálamnál.” Jn. 14. 28.

Jézus itt mint ember beszél. Ha az én boldogságomat és örömömet keresitek, mondja, akkor örülnötök kell, hogy az Atyához megyek, mert benne megnyugszom mint szeretetem örök tárgyában és boldogságomban. Az Atyához menni, ez az ő Szívének egyedüli vágya. Az Atyánál, lenni ez szeretetének boldogsága. Ő velem van, mondotta még életében (Jn. 8, 20), és úgyis volt. De most az örök dicsőség honában még jobban velem lesz, külső megnyilatkozásai-

ban is elválaszthatatlanul, örökre. — A te boldogságod, ó Jézus, az enyém is. Szeretlek és azért örülök boldogságodnak. Ha körülombol is még itt a földi életben a sok viszontagságnak, bajnak, nélkülözésnek, kísértésnek, munkának, szenvedésnek vihara, boldogságom rendületlen a te Szívedben. Mert ott találom meg azt az örömet, melyet soha a világ el nem vehet tőlem, a te örömodet az Atyának keblén, akivel egy vagy a Szentlélek szeretetében örökön örökké. Amen.

HARMADIK SZERETETSZOLGÁLAT.

AZ ENGESZTELŐ.

Az engesztelő kötelessége, hogy a szent Szívtől, mint az irgalom trónjától, bánattelt és alázatos szívvel bocsánatért esdekелjen a sok és nagy sérelemért, mellyel őt az emberek az Oltáriszentségben illetik, és hogy e bántalmakért a tőle telhető legnagyobb tiszteletnyilvánítás által eleget tegyen.

Egyesüljön tehát a *Trónok* angyali karával, kik kimagasló nagyságukban a legmélységesebb hódolattal engesztelik a szent Szívet; saért:

1. *elmélkedjék* tisztségének kötelmeiről és az azzal kapcsolatos ígéretekről;

2. *ajánlja fel* a szent Szívnek az Oltáriszentségben a megdicsőült szentek tiszteletét és hódolatát s a földön élő jámbor lelkek engesztelését;

3. erre a célra irányítsa minden imádságát, kívánságát és jócselekedeteit;

4. ezt a szándékot *újítsa meg naponként az Oltáriszentség előtt*, indítsa fel magában a bánatot és mondja el ezt a fohászt: „Szeressük mindenütt Jézus szentséges Szívét!”

ELMÉLKEDÉSEK.

I. A BE NEM FOGADOTT SZERETET.

Vezérgondolat: „Tulajdonába jöve, de övéi őt be nem fogadják.” Jn. 1, 11. — Ez a legnagyobb hálátlanság, amikor az atya gyermekeihez, a király országába jön, és az övéi be nem fogadják őt, hanem kivetik, száműzik és megtagadják. „Sokféle módon szólván hajdan Isten a próféták által, legutóbb Fia által szólott hozzánk.” Zsid. 1, 1—2. „Utóljára (őt) küldé, mondván: Fiamat csak meg fogják becsülni. Azonban a művesek megragadván őt, kiveték a szőlőből és megölék.” Mt. 21, 37—39. Ezt magadról mondtad példabeszédben, ó szeretett megtagadott Jézusunk; a te sorsod volt ez, mikor választott népedhez, mikor hozzánk emberekhez jöttél; a te sorsod ez ma is nem egy esetben. Azért vár szent Szíved engesztelést azoktól, akik szeretnek. „Isteni Szívem elhagyatottságában nálad keres vigaszt. Akarom, hogy a te szíved legyen menedékem, ahova elvonulhassak, mikor a bűnösök üldöz-

nek és szívükből száműznek", így szólottál tanítványodhoz, szent Margithoz, és általa hozzánk, ó édes Üdvözítőnk.

I. „Jászolba fekteté, mert nem kaptak helyet a szálláson. És a pásztorok elmenének sietve és látván valónak ismerék meg a dolgot, melyet nekik a gyermekekről mondtak vala. És mennyei sereg sokasága vette körül az angyalt, mely dicséré az Istent, mondván: Dicsőség magasságban Istennek, és a földön békesség a jóakarátú embereknek.“ Lk. 2, 7—17.

Szűz Mária volt az első engesztelő. Ő érezte át először szüzi jegyesével Jézus száműzetésének keserűségét. Betlehem házainak kapuin kopogtatnak, de sehol nincs hely annak részére, aki jön, hogy népét megváltsa. „Az övéi őt be nem fogadák.“ Szűz Mária anyai szeretete, mellyel isteni gyermekét szegénységében és elhagyatottságában körülveszi, szívéhez öleli, meleg csókokkal elhalmozza, ez volt az első engesztelés, melyet a szent Szív ezen a földön emberi szívtől kapott. Ó Szűzanyám, légy példaképem nekem is engesztelő tisztemben! — Szűz Mária után az angyalok és a pásztorok teljesíték ezt a szent szolgálatot. Mikor senki sem hódol az imént született királynak bölcsőjénél, az egyszerű pásztorok az angyal szavára oda sietnek és hódoló szeretetükkel,

odaadásukkal körülveszik. Eleget tesznek és engesztelnek Betlehem lakóinak közömbösségeért. Az angyalok pedig annál nagyobb fénnel állják körül királyuk bölcsőjét, minél szegényebb és elhagyatottabb az az emberek közönye és szívtelensége miatt. — Így akarom végezni én is engesztelő áldozásaimat, Szűz Mária szeretetével és bensőségével, a pásztorok alázatával és egyszerűségével, az angyalok dicsőítésével és buzgóságával.

II. „Kérdező tanítványait, mondván: Kinek tartják az emberek az Emberfiát? Ők pedig mondák: Egynek a próféták közül. Mondá nekik Jézus: Hát ti kinek mondotok engem? Felelvén Simon Péter, mondá: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Mt. 16, 13—16. (Mk. 8, 27—29; Lk. 9, 18—20.) — „Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül. Mondá azért Jézus a tizenkettőnek: Csak nem akartok ti is elmenni? Felelé neki Simon Péter: Uram! kihez mennénk? Az örök élet igéi nálad vannak.” Jn. 6, 67—70. — „Hátra fordulván az Úr, rátekinte Péterre. Akkor megemlékezék Péter az Úr ígéről, amint mondotta vala, hogy mielőtt ma a kakas szól, háromszor fogsz megtagadni engem. És kimenvén Péter, keservesen sirt.” Lk. 22, 61—62. — „Harmadszor mondá neki: Simon, János fia, szeretsze engem? Felelé neki: Uram! te mindent tudsz,

te tudod, hogy szeretlek téged.” Jn. 21, 17.

Ez szent Péter engesztelése. Az emberek nem hisznek Jézusban, az apostolok is ingadoznak még, Péter kilép a többiek közül és megvallja Jézus istenségét. — A tanítványok közül sokan nem bírják el a „kemény beszédet“, mikor az Úr végtelen szeretetében saját testét és véréát igéri táplálékul és italul. Már nem járnak vele. Jézus szomorúan kérdezi a tizenkettőtől: „Csak nem akartok ti is elmenni.“ Ekkor szent Péter ismét előlép és a többi nevében mondja: „Kihez mennénk? Az örök élet igéi nálad vannak.“ — De íme ő, aki elsőnek vallotta meg Jézus istenségét, aki a többiek nevében biztosította Mesterét hűségéről, aki érte kész volt a börtönbe és a halálba menni, egy gyenge pillanatában megtagadja Mesterét. De Jézus tekintetétől egész bensejében megrendítve, keserű könnyekkel engesztel és vezekel hűtlenségeért. Jóváteszi háromszoros tagadását, szeretetének háromszoros megvallásával, és később meghal Mesteréért a kereszten. — Ennek a hitnek és hódolatnak, ennek a hűségnek és bizalomnak, ennek a bánatnak és szeretetnek kell megcsendülnie az én szavamiban is, de főleg szívemben, amikor az Úr szent Szívét megkérelem. Legyen szent Péter az én példaképem, amikor másokért és önmagamért följajnlom engesztelésemet.

Az ő szavai, az ő könnyei, az ő szívének érzelmei a legszebb megkérlelő és engesztelő imádság.

III. „Követé őt a nép és az asszonyok nagy sokasága, kik siránkoznak és jajgatának felette.” Lk. 23, 27. — „Egyik a felakasztott latrok közül szidalmazá őt. Megszólalván pedig a másik, dorgálá őt, mondván: Te sem félsz az Istentől? És mondá Jézusnak: Uram! emlékezzél meg rólam, midőn eljössz királyságodba.” Lk. 23, 39—42. — Arimateai József „Pilátushoz méne, és elkéré Jézus testét. És levévén azt, gyolcsba takará, és kőbe vájt sirba helyezé, melyben még soha senki sem feküdt.” Lk. 23, 52—53. — „Mikor elmúlt a szombat, Mária Magdolna és Mária, Jakab anyja, és Szalome illatszereket vásárolának, hogy elmenvén, megkenjék Jézust.” Mk. 16, 1.

Ez a tettnek, a cselekedetnek engesztelése. Jézust kínszenvedésének gyalázata és fájdalmai közepette megsiratják az asszonyok. A gúnyt és a szidalmakat részvétükkel és szeretetükkel iparkodnak jóvátenni. A jobb lator megfeddi társát és az ő káromkodásának engeszteléseként imádó hitét, szeretetből fakadó bánatát, a megfeszített hatalmába és jószágába vetett rendíthetetlen bizalmát ajánlja fel az egész jelenlévő tömeg előtt. Arimateai József legyőzi az emberi tekintetet és engesz-

telésül előbbi félénkségeért, a tanítványok gyávaságáért és a Jézus testén elkövetett sérelmekért bátran elkéri Pilátustól Jézus testét és a legszebb sírba helyezi, melyet magának készített. A jámbor asszonyok megjönnek, hogy a legdrágább illatszerekkel megkenjék azt. — Ó Jézusom szent Szíve, minél jobban káromolják az emberek szent titkaidat, annál erősebben hiszem én azokat. Minél inkább ellenállanak a szívek a te kegyelmed vonzó erejének, annál inkább szeretlek téged, ó Jézus szeretetre legméltóbb Szíve! Minél jobban megtámadja istenségedet a hitetlenség, annál inkább imádlak téged, ó Jézusomnak imádásra legméltóbb Szíve! Minél inkább elfelejtik és áthágják az emberek a te szent törvényeidet, annál engedelmesebb akarok irántuk lenni, ó Jézusom legszentebb Szíve! Minél jobban elszakadnak tőled, egyházadtól, szentségeidtől, a szeretet nagy törvényétől a lelkek, annál inkább akarok a tied, egyházadé és a lelkeké lenni, ó Jézusnak legszeretőbb Szíve! Amen.

II. „LEGALÁBB TE VIGASZTALJ ENGEMI”

Vezérgondolat: „Sok jótettet mutattam nektek Atyámtól, azok közül melyik dolgoért köveztek meg engem?” Jn. 10, 32. — Ez a te Szíved panasza, Jézusom, mely nemcsak földi életedben, hanem a századok

hosszú során át máig is felhangzik bensődből: Sok jótettet mutattam nektek, melyikért köveztek meg engem? „Én népem, mit vétettem ellened vagy miben bántottalak meg téged?” Kivezettelek Egyiptom földjéről, és te kiűzesz falaid közül. Sziklából üdítő forrást fakasztottam, hogy szomjúságodat csillapítsam, és te ecettel itatsz engem. Hatalmas ellenségeket vertem le előtted, és te keresztet készítesz nekem. — Ó Jézus, ki nek szívét ne indítaná meg a te Szíved keserű panaszja? Ki ne akarna engesztelni téged bánattal és szeretettel, mikor a te Szívednek félreismeret, elhanyagolt, megbántott és megvetett szeretetét és annak keserű fájalmát szemléli?

I. „Szomorú az én lelkem mindhalálig; várjatok itt és virrasszatok velem.” Mt. 26, 38.

Szomorúságod legfőbb oka nem a szenvedés, melyet magad előtt szemlélsz, hanem a mi bűnünk és hálátlanságunk, mellyel neked megfizetünk mindazért, ami jót velünk tettél s amit értünk szenvedtél. Magad mondod: „Ha csak egy kis viszonzószereget tapasztalnék, kész volnék még többet is szenvedni.” „Lásd e Szívet”, mondod, „mely az embereket annyira szerette, hogy felemésztette magát értük. És mindennek fejében róluk csak hidegséget és hálátlanságot tapasztalok.” Azért kérsz és mondod: „Legalább te vigasz-

talj meg engem!" Azért mondtad apostolaidnak is: „Várjatok itt és virrasszatok velem." De mily nagy keserőséggel és fájdalommal tapasztaltad gyengeségüket: „Így hát egy óráig sem bírtatok virrasztani velem?" Mt. 26, 40. Ezért kívánod, hogy csütörtökönként este veled legyek lélekben és megoszszam veled az Olajfák hegyének keserveit annak engesztelésére, hogy tanítványaid elhagytak és megfutamodtak. Ily lélekkel akarom végezni a szentórát.

II. „Mondá Tamás a többi tanítványhoz: Menjünk mi is, hogy meghaljunk vele." Jn. 11, 16. — „Péter megszólalván, mondá neki: Uram! kész vagyok veled a börtönbe és a halálba is menni." Mt. 26, 33—35; Lk. 22, 33.

„Szidalmat és inséget vár szívem", mondtad már előre magadról hirnököd által, ó Jézusom. „És vártam, ki szánakozzék, és nem volt; és ki megvigasztaljon, és nem találtam." 68. zsolt. — Íme két apostolod megszólal és meg akarja osztani veled börtönödet és halálodat. Tamás szava őszinte volt és bizonyára megvigasztalta Szívedet. Péter szava is őszinte volt, de önbizalma visszatetszett neked. Azért is fájt Szívednek annyira, hogy akik veled meghalni akartak, mégis oly gyáván elhagytak, megfutamodtak és megtagadtak, feltámadásod után is még kételkedtek benned. De szándékuk szeretet-

ből fakadt, csak nem önmagukban, hanem benned kellett volna bízniok. — Ó Jézusom, ha saját bűneimért és másokért engesztelni akarlak, nem az én erőmre támaszkodom, mert szeretetem gyenge. Csak te tehetsz erőssé kegyelmeddel, különben még ma megtagadlak és vigasz helyet új keserűséget okozok neked.

III. „Ti vagytok, akik kitartottatok velem megpróbáltatásaimban; azért én is rendelem nektek, hogy egyetek és igyatok asztalomnál az én országomban, és trónokon üljete, ítélvén Izrael tizenkét nemzetségét.“ Lk. 22, 28—30.

Te csak a kitartást és hűséget látod apostolaidban, mely szándékukban és akaratukban megvolt és később a Szentlélek eljövetelével szilárd és állhatatos lett. Gyengeségüket és állhatatlanságukat elfelejtetted és örök jutalommal fizetsz nekik, hogy megpróbáltatásaidban melletted kitartottak és hűségükkel megvigasztaltak. — Jézusom, bár nagy a jutalom, melyet nekem is ígérsz, és én azért szívből hálás vagyok, mégis inkább szeretetből akarlak engesztelni és vigasztalni, mert ha csak egy pillanatnyi szomorúságot is elháríthatok Szívedtől, minden áldozatom bőségesen meg van jutalmazva. Amen.

III. ISTEN BÁRÁNYA — A NAGY KIENGESZTELŐ.

Vezérgondolat: „Én téged megdicsőítettelek a földön, a munkát elvégeztem, melyet rám bízál, megismertettem nevedet az emberekkel, kiket e világból nekem adtál.” Jn. 17, 4—6. — Mi volt az a munka, melyet az Atya rád bízott, ó isteni Üdvözítőm? Mi volt az a munka, melyet te magad önként vállaltál, mikor e világra jöttél? A nagy „reparációs” munka, a kiengesztelés nagy munkája, menyeyi Atyád dicsőségének helyreállítása, melyet Ádám és gyermekeinek bűne a sárba tiport, a világ megváltása a bűntől, a kegyelem országának visszaállítása. Te vagy a nagy engesztelő, ó Jézusom, a te Szíved az oltár, melyről az engesztelés tömjénillata ég felé száll, az oltár, amelyről az engesztelő vér a földre hull, hogy lemossa a világ bűneit.

I. „Ime az Isten Báránya! ime, ki elveszi a világ bűnét.” Jn. 1, 29.

Jobban nem is jellemezhetett volna téged előfutárod, ó Jézusom, mint ezzel a szóval: „Isten Báránya, ki elveszi a világ bűnét.” Ez fejezi ki egész küldetésedet, eljöveteled célját és feladatát, emberi természeted sajátos jellegét. Te Bárány vagy kezdettől fogva, arra hivatva, hogy engesztelő áldozatot be-

mutass és magad is engesztelő áldozat légy. Engesztelni jöttél, engesztelni a világ bűnéért. Kiengesztelni mennyei Atyád haragját, kiengesztelni a bűnös emberiséget Teremtőjével, Atyjával, Istenével. — Mi a világ bűne, melyért engesztelni jöttél? Ádám bűne, akiben mindnyájan vétkeztünk, a megszámlálhatatlan sok személyes bűn Kain bűnétől kezdve az Antikrisztus bűnéig; a *mi* bűneink, valamennyiünk bűne. — Mily nagy ez a bűn! Csak te nyújthatsz engesztelést érte. Mily súlyos ez a bűn! A kárhozat mélységébe taszítja le az embert. — Hála neked, ó isteni Engesztelő, hála neked, ó Szív, melyből az engesztelés áldozata fakadt!

II. „Ő megszabadítja népét bűneitől.“ Mt. 1, 21.

Ezt a bűnt, a világ bűnét, a mi bűneinket veszed le rólunk, ó isteni Bárány! Elveszed saját megsemmisülésed, fáradságod, szenvedésed és halálod által. Elveszed már előre minden nemzedékről, amely csak megváltásod és engesztelésed kegyelmét vissza nem utasítja. Elveszed oly bőséges irgalommal, hogy még a haldokló gonosztevőnek utolsó bánatkönnye is elég, hogy egy hosszú élet minden bünszenyét lemossa lelkéről. Kiengesztelsz minket Atyáddal, úgy hogy ez nem csak hogy megbocsát nekünk, nemcsak hogy gyermekeivé fogad minket, hanem

lelkünk jegyese és szerelmese lesz. Gyönyörűsége ezentúl bennünk lakni; lelkünk az ő földi mennyországa lesz. Megengeszteled Atyádat és ezáltal nemcsak hogy helyreállítod az ő dicsőségét, hanem még nagyobbá teszed, mint volt a bűn előtt. „Haláloddal legyőzted a halált és feltámadásoddal visszaszerezted nekünk az életet.” „Ő boldog vétek, melynek ily nagy és dicső Megváltója lett!” Ó isteni Engesztelő, vedd le rólam is bűneimet és tégy Atyád gyermekévé, hallgasd meg hő imámat és add, hogy lelkem az ő gyönyörűséges lakása legyen már ezen a földön és az maradjon örökké. Amen.

NEGYESIK SZERETETSZOLGÁLAT.

A SZOLGA.

A *hű szolga* kötelessége, hogy Istennek szent akaratát mindenben készséggel teljesítse és ezáltal tisztelje azt az engedelmes készséget, mellyel a szent Szív az Oltáriszentségben szolgáinak szavára és szolgálatára mindig készen áll.

Egyesüljön tehát a *Fejedelmek* angyali karával, kik magas méltóságukban is alázatos szolgái a szent Szívnek; s azért:

1. *elmélkedjék* tisztségének kötelmeiről és az azzal kapcsolatos ígéretekről;
2. a szent Szívnek az Oltáriszentségben megnyilvánuló engedelmességének tiszteletére *ajánlja fel* a megdicsőült szentek minden hódolatát és Isten e földön élő szolgáinak minden engedelmességét;
3. *ugyaneből a célból* a legnagyobb

hűséggel teljesítse állásának és hivatásának köteleességeit;

4. *újítsa meg naponként ezt a szándékot az Oltáriszentség előtt és imádkozza a Miatyánkot ezzel a fohással: „Szelíd és alázatos szívű Jézus, tedd szívemet a te Szívedhez hasonlóvá!”*

ELMÉLKEDÉSEK.

I. „BOLDOG A SZOLGA, AKIT AZ ÚR ÉBREN TALÁL.”

Vezérgondolat: „Legyenek felövezve csipőitek, és égő gyertyák kezeitekben; magatok meg hasonlók olyan emberekhez, kik urukat várják, midőn visszatér a menyegzőről, hogy mihelyt jön és zörget, azonnal megnyissanak neki.” Lk. 12, 35—36. — Életünk egész jellege a hű várakozás az Úr eljövetelére, nemcsak életünk végén, hanem bármely pillanatban, amikor parancsával, rendelésével, sugallatával, megengedésével elénk lép és szolgálatunkat, akaratának teljesítését kívánja. A szent Szívvel, az ő vágyaival és óhajaival szemben is a hű szolga szerepét kell betöltenünk, nem szolgái, hanem gyermeki lelkülettel, nem a félelem, hanem a szeretet szellemében.

I. „Egy ember idegenbe menendő, előhívá szolgáit, és átadá nekik vagyonát. Elmenvén pedig, aki öt talentumot kapott, dolgozék vele, és más ötöt nyere. Aki pedig egyet

kapott, elmenvén, földbe ása és elrejté ura pénzét.” Mt. 25, 14—18. (Lk. 19, 12 kk.)

Van ember, aki Istentől kapott lelki és szellemi képességeit hűségesen felhasználva kamatoztatja Isten dicsőségére és embertársai, a lelkek javára. Napról-napra előrehalad és lélekben tökéletesedik. Apostoli munkákat végez, embertársainak földi és örök jólétén fáradozik. Más meg parlagon heverteti tehetségeit vagy rosszra is használja azokat. Hasonlókép áll ez Jézus Szíve tiszteletével és országának terjesztésével is. Vannak, akik napról-napra jobban kialakítják lelkükben a szent Szív képét és fáradhatatlanok az ő országának terjesztésében, tiszteletének megalapozásában mások lelkében. És vannak, akik nem sokattörődnek Szívének hő óhajaival, lekicsinylik annak tiszteletét és megelégszenek azzal, hogy nem ép ellenségei. Ments meg, Uram, a lanyhaságnak e lelkületétől!

II. „Mondá neki ura: Jól van, derék és hű szolgám; mivelhogy a kevésben hű voltál, sokat bízok rád; menj be urad örömebe.” Mt. 25, 21. — „Boldogok azok a szolgák, kiket midőn megjön az Úr, ébren talál; bizony mondom nektek, hogy felövezvén magát asztalhoz ülteti őket, és odaáll szolgálni nekik.” Lk. 12, 37. (Lk. 12, 44.)

Ez a hű szolga jutalma. Mérhetetlenül

nagy. Bemegy ura örömébe, abba az örömbé; mely a szent Szívben él és kiárad minden lélekre, aki ebben az életben hű tisztelője volt. Minden üdvözült lélek bemegy ugyan Urának örömébe, de biztosra vehetjük, hogy a szent Szív tisztelőire különös dicsőség vár; egyrészt azért, mert ez a tisztelet az Úr ígérete szerint „hamar a tökéletesség magaslatára emeli őket”, másrészt azért, mert bizonyos másodlagos boldogság vár azokra az égben, akik már ezen a földön is oly közel állottak az Üdvözítő Szívéhez. — Mily megtiszteltetés, hogy az Úr maga szolgál nekik! Mintegy önmagát adja az üdvözülteknek. Ő lesz üdítő italuk, lelki eledelük; ő lesz a mennyei levegő, melyet lelkükbe szívnak; ő lesz a jóbarát, a testvér, az édesatya, a jegyes; egy szóval ő lesz mindenük. És ez ismét különös módon áll azokra nézve, akik a földön az ő szent Szívének hű tisztelői és követői voltak.

III. „Mikor mindent megtesztek, ami nektek parancsolva volt, mondjátok: Haszonatlan szolgák vagyunk, ami kötelességünk volt, azt cselekedtük.” Lk. 17, 10.

De nem a jutalomért szolgálnak neked első sorban a te hű szolgálid, ó szent Szív. Mert a te szolgálatod és szereteted magában dicsőség, öröm és boldogság. Neked szolgálni királyi méltóság, Isten gyermekei-

nek szabadsága, a választottak öröme. Te megérdemled, hogy tenmagadért szeressünk téged, nem a jutalomért, melyet ígérsz; mert méltó vagy minden dicséretre, szeretetre és odaadásra. Azért add, hogy mindig tiszta szeretettel szerethesselek és érdek nélkül tenmagadért szolgáljak neked. Amen.

II. „AHOL ÉN VAGYOK, OTT LESZEN SZOLGÁM IS.”

Vezérgondolat: „Ha valaki nekem szolgál, meg fogja azt tisztelni Atyám.” Jn. 12, 26. — Neked szolgálni, ó Jézus, a legnagyobb tisztelet, mert a te legkisebb szolgálid is királyok. De még nagyobb tisztelet vár rájuk, mert megtiszteli őket Atyád is. Te mondod, örök Igazság, és én hiszem. De mit mondjak a te szent Szíved tisztelőiről, akik szeretetből szolgálnak neked? Őket nemcsak tisztelni, hanem szeretni is fogja Atyád. Hiszen te mondod: „Aki engem szeret, Atyám is szeretni fogja azt.” Jn. 14, 21. Mily boldogságos szolgálat, melynek ily édes jutalma van!

I. „Aki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott leszen az én szolgám is.” Jn. 12, 26.

A te szolgálatod, Uram, a te követésed. Abban szolgálok neked, hogy hűségesen követlek és megcselekszem a te akaratodat. „Mester, követlek téged, bárhová mégy.”

Mt. 8, 18. „Taníts meg engem akaratodat cselekednem.” 142. zsolt. Téged követni annyi, mint mindig veled együtt lenni örömben és bánatban, harcban és diadalban, veled lenni a Tábor elragadtatásában és a Getszemáni sötét éjszakájában, veled lenni a kánai menyegzőn és veled lenni a Golgota keserűségében. Ezt jelenti a te hűséges szolgáltnak lenni. S te oly jó úr vagy, hogy dicsőségedet is megosztod szolgálóiddal. Azért mondd: „Ahol én vagyok, ott leszen az én szolgálom is. Megyek helyet készíteni számotokra. Eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” Jn. 12, 26; 14, 2—3.

II. „Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a nektek készített országot; mert éheztem és ennem adtatok . . . Felelik az igazak: Uram! mikor láttunk téged éhezni és tápláltunk téged? . . . És feleletül a király azt mondja nekik: Amit egynek a legkisebb atyámfiai közül cselekedtetek, nekem cselekedtétek.” Mt. 25, 34—40. (Mt. 10, 40—42.)

Hogy egykoron ott legyünk veled az égben, veled kell lennünk már itt a földön és szolgálunk kell neked testvéreinkben. Te már nem vagy köztünk látható alakban, de testvéreinkre ruháztad szereteted jogait. Hogy szerethetünk téged igazságban, hogy szolgál-

hatunk neked, akit nem látunk, ha nem szolgálunk felebarátunknak s nem szeretjük tetterős szeretettel őt, akit látunk? Nem szükséges a te visszautasításod arra, hogy haragodat magunkra vonjuk, elég ha könnyörtelenek vagyunk testvérünkkel szemben. „Mikor nem szolgáltunk neked?“, kérdik a balfelől állók, és ezt a választ kapják tőled: „Amit nem cselekedtetek egynek e legkisebbek közül, nekem sem cselekedtetek.“ Mt. 25, 44—45. — Mily édes szolgálat, melyet felebarátunknak teljesítünk, ha tudjuk, hogy mindez a te Szívednek szól! Mily édes szeretet, mely testvérünkhöz fűz, ha benne téged látunk, ó Jézus! Nem lehetek veled, ó Uram, dicsőséged országában, ha hideg közönnyel távol tartom magamat szolgatársamtól a földön, ahová egykor dicsőséged honából leszálltál, hogy emberi testet felvévén, hasonló légy a te szolgáidhoz.

III. „Aki nagyobb akar lenni, az lesz a ti szolgátok; aki pedig első akar lenni közte-tek, rabszolgája lesz mindenkinek.“ Mk. 10, 43—44.

A jutalom nagysága a szolgálat buzgóságától és fokától függ. Nem elég csak, hogy felebarátomnak szolgáljak, utolsónak kell lennem valamennyi szolgatársam közt, ha első helyen akarok ülni a te mennyei asztalodnál. Nem a hiú tiszteletvágy vezérel

ebben, hanem a vágy, hogy veled lehessenek. Nem akarok másokat tőled távoltartani, hogy én közeledben lehessenek. Csak közeledben, Szíved közelében óhajtók megpihenni földi zarándoklásom után. S hogy minél közelebb pihenhessek szent Szívednél fáradalmas földi szolgálatom után, azért engedd, hogy itt minden szolgád utolsó szolgálója lehessenek. Amen.

III. JÉZUS SZÍVE SZOLGÁLÓI.

Vezérgondolat: „Felvette a szolga alakját és úgy jelent meg, mint ember.” Fil. 2, 7.
— Ő, az ég és föld Ura, akinek angyalok és emberek szolgálnak mint Istennek, szolgái alakban megjelent a földön, hogy emberi természetében is átvegye szolgálatunkat. Nem azokat a szolgálatokat, melyeket a királyok szolgálóiktól, alattvalóiktól átvesznek, hanem azokat, melyeket egymásnak emberi szükségleteink és gyengéink istápolására teljesítünk, az édesanya gyermekének, a jóbarát jóbarátjának, a házigazda vendégeinek. Jézusom, voltak oly szerencsés emberek a földön, akik szeretetből irántad még életedben teljesíthették neked ezeket a szolgálatokat. Mily boldog lennék, ha én is ezek közé tartozhatnám! De íme, te Szíved irgalmában lehetővé teszed ezt nekem, mikor így szólsz: Amit egynek e legkisebb testvéreim közül cselekedtek, nekem cselekedtétetek.

I. „Mária mondá: Ime az Úr szolgáló-

leánya, legyen nekem a te igéd szerint.” Lk. 1, 38. — „Bepólyáza őt és jászolba fekteté.” Lk. 2, 7.

Mily megható! Az örök Isten mint kis gyermek igénybe veszi édesanyjának szolgálatait. Pólyákba takartatja, melengetteti, bölcső helyett jászolba fektetteti magát. Ő boldog anyai örömök, melyeket Szűz Mária érzett, mikor így szolgálhatott neki! — „Ime az Úr szolgálóleánya”, e szavakkal rendelkezésre bocsátotta Istennek egész valóját, életét a megtestesülés és megváltás titkának szolgálatában. Nemcsak Jézus emberi testének alakításában és felnevelésében, hanem titokzatos testének felépítésében és gondozásában is „ministra facta est Verbi”, az Igé szolgálója és segítő társa lett, igazi diakonisszája Jézusnak a kegyelmek megszerzésében és kiosztásában. Én is mint pap, mint világi apostol, szolgálja vagyok a megváltás nagy művének. Nem felejttem el hivatásomat.

II. „Simon napa forró lázban fekszik vala. És felemelé őt kezénél fogva, és rögtön elhagyá őt a forró láz, és szolgálá nekik.” Mk. 1, 30—31. — „Valának sokan asszonyok, kik követték őt és szolgálnak vala neki vagyonukból, és halála után illatszereket vásárolának, hogy megkenjék Jézust.” Lk. 8, 2—3; Mk. 15, 40—41; 16, 1; Mt. 27, 55.

A hála ösztönzi Simon napát, hogy szol-

gáljon Jézusnak és apostolainak. A szeretet és tisztelet indítja a jámbor asszonyokat, hogy Jézust utain kövessék és áldozataikkal, vagyonukból szolgáljanak neki. Ez által vesz ki részüket Jézus és az apostolok munkáiból a lelkek üdvösségéért. Ott állnak a kereszttel is, s amikor mással már nem lehet, legalább részvételükkel szolgálnak neki. Még halála után sem szűnnek meg szeretettel szolgálni neki; drága illatszereket vásárolnak, hogy megkenjék holttestét. Sem a bizonytalanság, sem a félelem nem tartja vissza őket sem a kereszttől, sem a kövel elzárt sírtól. Még is volt szolgálatuknak édes jutalma. Elsőnek láthatták a feltámadt Urat és hallhatták ajkának édes vigasztaló szavait. Jézus nincs már látható alakban köztünk. De eszembe jut szava: „Aki titeket befogad, engem fogad be. Aki befogad egy igazat, mint igazat, az igaznak jutalmát nyeri. Aki befogadja azt, akit én küldök, engem fogad be.” Mt. 10, 40—41; Jn. 13, 20.

III. „Vacsorát szerzének neki, és Márta szolgál vala. Mária pedig vevén egy font drága igazi nárdusz kenetet, megkené Jézus lábait, és hajával törölgeté azokat.” Jn, 12, 2—3, — „Márta befogadá őt házába és sürgött-forgott a sok házi dologban — Mária az Úr lábaihoz ülven hallgatá az ő igéjét. Mondá az Úr: Mária a legjobb részt

választotta, mely el nem vétetik tőle.“ Lk. 10, 38—42.

Jézusnak földi szükségleteiben szolgálni kegyeletes szent cselekedet, de még kegyetesebb és szentebb dolog lelkét, szívét felüldíteni, lelkünk gyümölcsei után kívánczó éhségét és szomjúságát csillapítani. Mária áldozattal megvásárolt kenetei is nem annyira Jézus testének, mint Szívének szóltak. Mi is inkább lelkiekben mint földiekben szolgáljunk a hozzánk tartozóknak, gyermekeinknek, testvéreinknek, felebarátunknak. A lélek előbbrevaló mint a test. De ne feledjük, hogy az irgalmasság testi cselekedetei az utat egyengetik, hogy az irgalmasság lelki cselekedeteit gyakorolhassuk. A testen keresztül kell a lélekhez férkőzni. Ne felejtjük el azt se, hogy ha felebarátunkat igazán szeretjük, akkor nemcsak lelkét hanem testét is szeretnünk kell, földi bajai-ban is részvéttel kell lennünk iránta. A lelki segítség egyoldalú hangsúlyozása olykor csak a kényelem, a fösvénység és az önzés szava. Mária Jezus lábainál hallgatta igéit, de drága pénzzel keneteket is vásárolt, hogy áhítatának áldozatos kifejezést adjon. Hajával törli Jézus lábait, mert mindenét, egész valóját az ő szolgálatába állítja. A legjobb rész mindig a lélek marad. Templomokat gondozni jó, de még sokkal jobb, ha lelkünk templomát gondozzuk. — Add, ó szent Szív,

hogy mindig a legjobb részt válasszam a te szolgálatodban! Amen.

IV. „IME AZ ÉN SZOLGÁM.”

Vezérgondolat: „Ki nagyobb, az-e, aki asztalnál ül, vagy aki felszolgál? Mégis én úgy vagyok köztetek, mint aki szolgál.” Lk. 22, 27. — „Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon és váltságul adja életét sokakért.” Mt. 20, 28.

Ő az a „szolga”, akiről Izaiásnál szól az Úr, akiben lelkének kedve telik. (Iz. 42.) Istennek szolgálja ő, de szolgálja lett embertársainak is. Szolgálata saját magának feláldozásáig ment, mert sokakért váltságul adta magát (1. Tim. 2, 6), mintegy rabszolga lett, hogy minket kiváltson; szolgálata által megváltásunk eszközlője lett. Tekintsünk bele szent Szívébe, hogy „ugyanazt az érzést ápoljuk, mely benne megvolt. Isten alakjában lévén kiüresítette magát és felvette a szolga alakját. Megalázta magát, engedelmes lett a halálig és pedig a halálig a keresztfán.” (Fil. 2.) „Gazdag volt és szegény lett, hogy az ő szegénysége által mi gazdagok legyünk.” (2 Kor. 8, 9.) „Az előtte levő öröm helyett kereszttel szenvedett, nem törődve a gyalázattal.” (Zsid. 12.) „Ezért magasztalta fel őt az Isten és oly nevet adott neki, hogy nevére minden térd meg-

hajoljon, s minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus az Úr." (Fil. 2.)

I. „Mosni kezdé a tanítványok lábait, és megtörle a kendővel, mellyel körül volt övezve, és mondá nekik: Példát adtam nektek, hogy, amint én cselekedtem veletek, ti is úgy cselekedjetek.” Jn. 13, 4—15.

Valóban úgy vagy közöttünk, édes Jézusunk, mint aki szolgál. Leteszed felső ruhádat, körülkötöd magad kendővel és oda térdelsz, mosni lábainkat. Amit apostolaidnak tettél, nekünk is tetted. Csodálhatjuk-e eléggé alázatosságodat, ámulhatunk-e eléggé jóságodon? Te, az ég és föld Ura, szolgálsz nekünk! Nem kell-e nekünk is egymásnak lábait mosnunk? Nem kell-e egymást kiszolgálnunk, alázatosságban és tiszteletben egymást megelőznünk, nem kell-e valamennyi testvérünk szolgájává lennünk? Ó szelíd és alázatosszívű Jézus, tedd az én szívemet a tiédhez hasonlóvá!

II. A vizet borrá változtatta és „mondá: Meritsetek most, és vigyétek a násznagynak.” Jn. 2, 8. — „Hálát adván megáldá és megszegvén, a tanítványoknak adá a kenyereket, a tanítványok pedig a seregnek.” Mt. 14, 19; Jn. 6, 11. — „Vevé a kenyeret és nekik adá, hasonlóképen a halat is.” Jn. 21, 13.

Mindenható hatalmadat felhasználod, hogy

azoknak szolgálj, akiket szeretsz. Csodálatos borral, kenyérrel és hallal táplálod a tiedet. Megvendégeled őket és te szolgálsz nekik. Már most megvalósul az, amit mondottál; „Felővezvén magát, asztalhoz ülteti őket, és odaáll szolgálni nekik.” Lk. 12, 37. Mindez már az égi lakoma jelképe. Nem hiába művelted ezt az utolsó csodádat feltámadásod után. Nekünk is feltámadásunk és a mennyei lakoma előízét akartad adni. De jelképe ez annak a másik lakomának is, amelyben Szíved jóságában már itt a földön önmagadat szolgálod fel nekünk, szent testedet és véredet a kenyér és bor színe alatt. A hal is téged jelképez; mert halálod és feltámadásod által adtad magad nekünk eledelül.

III. „Vévén a kenyeret, hálát adván, megszegé és nekik adá, mondván: Ez az én testem, mely értetek adatik. Hasonlóképen a kelyhet is, mondván: Ez a kehely az újszövetség az én vérem által, mely értetek ontatik.” Lk. 22, 19—20. (Mt. 26, 26—28; Mk. 24, 22—24; 1 Kor. 11, 23—25.)

Most valóban nemcsak kiszolgálász minket, ó szeretett Jézusunk, hanem önmagadat kiszolgáltatód nekünk, mikor szent testedet és véredet eledelül és italul adod és magad szolgálász fel nekünk asztalodnál. Ez a te szent és végtelenül leereszkedő szolgálatod

mindennap számtalanszor megismétlődik az áldozópadnál, amikor szolgád keze által lelkünknek táplálékul nyujtod magad. Ó, mily hálával kell megköszönnöm ezt a te nagy leereszkedésedet! „Ime, ég és föld, melyet az ember szolgálatára teremtettél, készen állanak, hogy naponként megcselekedjék, amit nekik parancsoltál. De kevés ez; még az angyalokat is az ember szolgálatára teremtetted és rendelted. De mind ezt fölülmúlja, hogy te magad leereszkedtél, hogy az embernek szolgálj” és önmagadat adod neki eledelül. (Kr. köv. 3. k. 10. f.) Nem nagy dolog azért, ha én is egészen szolgálatodra adom magam és neked szentelem testemet és életemet, minden képességemet és tehetségemet, minden birtokomat és vagyonomat, lelkemet és szívemet örök, visszavonhatatlan szolgálatra életben és halálban. Amen.

ÖTÖDIK SZERETETSZOLGÁLAT.

A TANÍTVÁNY.

A *tanítvány* kötelessége, hogy az isteni Mester tanítását bensőleg megértse és elsajátítsa, s így szent Szívét tökéletesebben kövesse és tisztelje.

Egyesüljön tehát az *Uraságok* angyali karával, kik alázattal meghajolnak a szent Szív isteni bölcsesége előtt; s azért:

1. *elmélkedjék* tisztségének kötelmeiről és az azzal kapcsolatos ígéretekről;
2. a szent Szív tanításának, parancsainak és példájának tiszteletére *ajánlja fel* a megdicsőült szentek és a földön élő igazak szelíd-ségét és alázatát;
3. *erre a célra* irányítsa ép a nevezett erényeknek buzgó gyakorlását és azok gyakorlásában egy alkalmat se mulasszon el;
4. ezt a szándékot *újítsa meg napon-*

ként az Oltáriszentség előtt és imádkozza el a felajánló imádságot Jézus Szívéhez vagy mondja el ezt a fohászt: „Szelíd és alázatos szívű Jézus, tedd szívemet a te Szívedhez hasonlóvá!”

ELMÉLKEDÉSEK.

I. A MESTER LÁBAINÁL.

Vezérgondolat: „Azáltal dicsőíttetik meg az én Atyám, ha sok gyümölcsöt hoztok, és tanítványaim lesztek.” Jn. 15, 8. — „Már nem mondalak benneteket szolgálknak; mert a szolgálta nem tudja, mit mivel az ura, hanem barátainak mondottalak titeket, mert mindent, amit hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek.” Jn. 15, 15. — Atyám az a te dicsőséged, „hogyan megismerjünk téged, egyedül igaz Istent, és akit küldöttél, Jézus Krisztust.” Jn. 17, 3. Megismerünk téged és Fiadat, akit küldöttél, ha az ő tanítványai leszünk. Akkor az ő szeretetében és követésében természetünk válik lelkünk és sok gyümölcsöt termünk. — Ó isteni Szív, emelj fel engem is, mint tanítványodat, Alacoque szent Margitot felemelted a szolgálta sorsából szeretett tanítványaid sorába. Engedj megpihennem engem is, mint kedvelt tanítványodat, a szűzi szent Jánost kebleden megpihentetted, és titkaidat közölted velem. Mert nem mi választunk téged,

hanem te választasz minket, amint a tizenkét apostolt kiválasztottad, hogy elmenvén gyümölcsöt teremjünk, és a mi gyümölcsünk megmaradjon. (Jn. 15, 16.) Mert te vagy a szőlőtő és mi vagyunk a vesszők, és aki tebenned marad és tanítványod lesz, az bő termést hoz, mert nálad nélkül semmit sem tehetünk. (Jn. 15, 1—5.)

I. „Ha ti megmaradtok az én igéimben, valóban tanítványaim vagytok, és megismeritek az igazságot és az igazság szabaddá fog tenni titeket.” Jn. 8, 31—32.

Mikor leszek a te tanítványod, ó isteni Szív? Ha a te igéidben megmaradok és azokat szívembe felveszem és hűségesen megcselekszem. „Aki parancsaimat ismeri és azokat megtartja, az szeret engem.” Jn. 14, 21. Akkor meg fogom ismerni az igazságot, mely megszabadít engem a test, a világ és az ördög rabláncaitól és Isten gyermekeinek szabadságával ajándékoz meg engem. Minél jobban kötöm le magam hozzád és tanításodhoz, annál szabadabb leszek. Azért kötötték le magukat hűséges tanítványaid nehéz és szent fogadalmakkal, mert ezek által felszabadultak az önzés és bűn béklyóitól. Taníts meg, ó szent Szív, a te igazságodra!

II. „Tanuljatok tőlem, mert szelid vagyok és alázatos szívű, és nyugalmat találtok

lelketeknek.“ Mt. 11, 29. — „Arról fogja mindenki megismerni, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymáshoz.“ Jn. 13, 35.

Mikor leszek a te tanítványod, ó isteni Szív? Ha mindenekelőtt első és főparancsodat, a szeretet parancsát megtartom. Ha hozzád hasonló leszek azokban a tulajdonságokban, melyeket első sorban állítasz eléem, hogy azokban követőd legyek: „Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű.“ A szelidség és alázatosság a szeretet forrásából patakzik. Tanítványaid nem viselnek külön ruhát vagy jelvényt; az ő jelvényük és megkülönböztető jelük a szeretet: Nézzétek, hogy szeretik egymást. „Ha valaki azt mondja: Szeretem az Istent, és felebarátját gyűlöli, az hazug. Mert aki nem szereti testvérét, akit lát, Istent, akit nem lát hogyan szeretheti?“ Jn. 4, 20.

III. „Nem különb a tanítvány mesterénél. Így tehát mindaz közületek, ki le nem mond mindenről, nem lehet az én tanítványom.“ Mt. 10, 45; Lk. 14, 33. — „Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid vagyon, és jer kövess engem.“ Mt. 19, 21.

A te követésed, Jézusom, lemondást követel. Önmagát csalja az, aki azt hiszi, hogy önmegtagadás és kereszt nélkül a te tanítványod lehet. Belső és külső harcokra számít-

son. „Akik jámborul akarnak élni Krisztus Jézusban”, mondja apostolod, „üldözést fognak szenvedni.” 2 Tim. 3, 12. A tanítvány nem lehet különb mesterénél. Aki atyját vagy anyját vagy földjét vagy pénzét vagy bármit a világon jobban szeret mint téged, nem méltó hozzád. Azért, ha te hívsz, ha tökéletes követésedre felszólítasz, akkor nemcsak lélekben, hanem valóságban is oda kell adnom mindent, el kell hagynom atyámat, anyámat és testvéreimet, tanítványaid, apostolaid sorába kell állanom. De akár lélekben, akár valóságban hagyok is el mindent, én tudom, hogy „aki elveszti életét érted, az megtalálja azt” (Mt. 10, 39), és hogy „ha ezeket tudom és megcselekszem, boldog vagyok” (Jn. 13, 17), mert „a te igád édes és a te terhed könnyű.” (Mt. 11, 30.) Amen.

II. AZ ÖRÖK ÉLET IGÉI.

Vezérgondolat: „Az örök élet igéi nálad vannak.” Jn. 6, 69. — Ezt a szót az az apostol mondta, akit te apostolaid fejévé választottál. Akkor mondta, amikor legjóságosabb ígéretedet, szent tested és véred titkát tártad fel tanítványaid és a nép előtt. „Kemény beszéd ez”, mondták sokan nemcsak a zsidók, hanem a tanítványok közül is, „ki hallgathatja azt?” Jn. 6, 61. És „ettől fogva sokan visszavonulának a tanít-

ványok közül és nem jártak már vele." Jn. 6, 67. Szíved legkegyesebb ajándékát, melyet ígértél, Szíved legbensőbb titkát, melyet nekik feltártál, nem értették meg. De az igazi tanítvány megértette Mesterét; azért válaszolja fájdalmas kérdésedre: „Csak nem akartok ti is elmenni?” — „Uram! kihez mennénk? Az örök élet ígéi nálad vannak.” Ki az a Mester, mondja, aki úgy tanít, mint te? Ki az a Mester, aki ily boldogító igazságokat hirdet, mint te? „Az örök élet ígéi nálad vannak.”

I. „Mária megjegyzi vala mindeme dolgot, szívében forgatván.” Lk. 2, 19.

Soha buzgóbb, soha értelmesebb, soha jobb tanítványod nem volt, ó Jézusom, mint szentséges Anyád. Az ő szívében egy szavad sem hangzott el hiába. Az ő szívében egy tanításod sem maradt gyümölcstelen, egy ígéd sem maradt megértés nélkül. Ő „szívében tartja vala mindez ígéket.” Lk. 2, 51. Neki nem kemény ez a szó: „Nem tudtátok-e, hogy az én Atyám dolgaiban kell lennem?” Lk. 2, 49. Nem kemény az a másik: „Mi közöm neked és neked, ó asszony?” Jn. 2, 4. Nem kemény az sem: „Ki az én anyám, és kik az én atyámfiak? És kiterjesztvén kezét tanítványai felé, mondá: Ime az én anyám és az én atyámfiak.” Mt. 12. 48—49. Nem kemény neki Simeon szava: „Tör fogja

átjárni lelkedet." Lk. 2, 35. Neki minden szavad, és minden, ami rólad szólt, „az örök élet igéje" volt. Ő megértette minden szavadat és szívébe zárta azokat, nem úgy, mint tanítványaid, akiknek panaszkodva mondtad: „Hogy van, hogy mégsem értetek?" Mk. 8, 21. (V. ö. Mt. 16, 16.) Ő volt a te legelső és legjobb tanítványod. Őt akarom követni én is mindenkor.

II. „Mária az Úr lábaihoz ülven hallgatá az ő igéjét." Lk. 10, 39.

Róla mondtad, Jézusom, hogy „Mária a legjobb részt választotta. Lk. 10, 42. Mert a te tanítványodnak lenni és igéidet hallgatni jobb mint testedet gondozni és a házi dolgok körül szorgoskodni. Ez a Mária is szívébe zárta igéidet. Ő is legjobb tanítványaid közé tartozott, „mester"-nek nevez téged (Jn. 20, 16), vezetésed alatt nyilvános bűnösből szentté lesz és az imafokozatok lépcsőin felemelkedik a tiszta szeretet és a szent szemlélődés magaslataira, ahol nemcsak növért (Lk. 10, 40), hanem még az angyalokat is elfelejti (Jn. 20), mikor szájadból „az örök élet igéit" hallgatja és lelkedben elmerül.

III. „Látván Jézus a sereget, fölme né a hegyre, és miután leült, hozzá járulának tanítványai. És megnyitván száját, tanítá őket." Mt. 5, 1—2.

„Az élet igéit“ hallatod, ó Jézusom! Megnyitod bölcseséged száját és tanítsz minket boldogságra, tökéletességre, imádságra, tiszta szándékra, önzetlenségre és bölcseségre. Valóban „az örök élet igéi nálad vannak.“ Én is tanítványaid közé ülök, oda ülök lábaidhoz Máriával és hallgatom isteni ajkaid oktatását. Add, hogy lelkem szeme mindig ajkaidon csüngjön; add, hogy egész életemen át soha egy szavadon se botránkozzam meg, hanem mindig hű tanítványod és követőd legyek életem utolsó napjáig! Amen.

III. AZ ISTENI TANÍTVÁNY.

Vezérgondolat: „Álmétkodának a seregek az ő tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van.“ Mt. 7, 28—29. — Jobb, tekintélyesebb tanító tanszéke alá nem is ülhetnénk, mint te vagy, ó isteni mester. Azért nem csak üdvös, hanem szükséges dolog is, hogy meghallgassuk és kövessük a te tanításodat. Tanításod Szíved mélyéből fakadt, „mert a száj a szív bőségéből szól.“ Mt. 12, 34. De honnét vetted ezt a bölcseséget, honnét vetted ezt a hatalmat, mellyel minket tanítasz? „Nem az ácsmester fia ő?“ (Mt. 13, 55), kérdezték egykor felőled az emberek. Igen, de nem a földi, hanem az égi ácsmester tanítványa voltál te. „Istent

soha senki sem látta; az egyszülött Fiú, ki az Atya kebelén vagyon, ő jelenté ki." Jn. 1, 18.

I. „Amire engem az Atya tanított, azt beszélem. Amiket ő tőle hallottam, azokat beszélem a világban. Amit Atyámnál láttam, azt beszélem.” Jn. 8, 28. 26. 38. (V. ö. Jn. 12, 49; 14, 10; 15, 15.)

Te is tanítvány voltál, a legnagyobb tanító-mester tanítványa, aki az isteni kebel mélységeiből szívta magadba Isten bölcsességét lényegileg. Azáltal vagy az Atya tanítványa, hogy öröktől fogva tőle származol. Benned lakozik születésed által az ő isteni bölcsesége, egyenlő vagy az Atyával, Isten tudásának mélységeit nem kaptad, hanem örökölted. Mint ember kisebb vagy az Atyánál s így valóban az ő tanítványa, de egyszersmind küldöttje is vagy, hogy minket és a világot oktass és vezess, nemcsak szavaiddal, hanem példáddal is. Azért lettél ezen a földön az emberek tanítványa is, hogy minket az alázatosság nagy tudományára megtaníts. Ó isteni tanító és isteni tanítvány, oktass engem és önts szívémbé a te Szíved égi bölcsességét és alázatát!

II. Názáretbe méne, és engedelmes vala nekik.” Lk. 2, 51.

Szűz Mária és szent József tanítványa lettél. Édes anyádtól tanultál mint gyermek járni, gagyogni, beszélni, olvasni és írni.

Szent nevelő atyádtól tanultad az ácsmesterséget és mindazt, amit földi életedre szükséges volt tudnod. Tőlük tanultál imádkozni, az ő szájukból ismerted meg nemzedet, szülőfölded szent történetét. Bár mint Isten mindentudó voltál, és ez az isteni tudás emberi természetedre is kiáradt, mégis tapasztalati ismereteidet szüleidtől kaptad. Ó mély alázat, ó csodálatos leereszkedés, hogy az Isten az ő teremtményeinek tanítványa lesz! Nagy dolog-e akkor, ha én is mások ítéletére hagyatkozom, ha engedelmes vagyok, ha mások iskolájába járok és tőlük tanulok? Ó alázatos isteni Szív, oktass engem engedelmes tanulékonyságra, ítéletem alázatos alávetésére, hogy hozzád hasonló legyek!

III. „Megtalálták őt a templomban a tanítók közt ülve, amint hallgatá és kérdezé őket.” Lk. 2, 46.

Amint nálad jobb tanító nem volt, édes Jézusom, úgy nem volt nálad jobb tanítvány sem. Mily nagy a vágyad emberi, tapasztalati tudással is mások szájából megismerni mennyei Atyádat és mindazt, ami róla szól és vele összefügg! Mily nagy a figyelmed, mily kitartó az érdeklődésed, mily okosak a kérdéseid és feleleteid! „Álmélkodának mindnyájan, kik őt hallák, az ő okosságán és feleletein”. Lk. 2, 47. Ó isteni Szív, ily vággyal, ily figyelemmel, ily tanulékonysággal,

ily állhatatos kitartással akarom meghallgatni én is a te igazságod benső sugallatait és tanítását. Ily engedelmes odaadással akarom meghallgatni és megfogadni előljáróim, vezetőim szavát és intelmeit. Ily készséggel és gyermeki hittel akarom lelkembe befogadni egyházad tanítását és irányítását. Akkor leszek én is a legjobb tanítványa Szívednek és a te okosságod és bölcseséged, mely helyeteseid és sugallataid által szól hozzám, bölccsé és okossá tesz engem. Amen.

HATODIK SZERETETSZOLGÁLAT.

AZ ÁLDOZAT.

Az *áldozat* köteleessége, hogy magát állandó önmegtagadás és önlegyőzés által a szeretet tűzében feláldozza, s így a szent Szív akaratát tökéletesen teljesítse és áldozati állapotát az Oltáriszentségben tisztelje.

Egyesüljön tehát az *Erőségek* angyali karával, kik imádó hódolattal dicsőítik az érettünk áldozattá lett erős Istent és erőt esdenek ki számunkra, hogy mi is meg-hozzuk a tőlünk követelt áldozatokat; s azért:

1. *elmélkedjék* tisztségének kötelmeiről és az azzal kapcsolatos ígéretekről;

2. a Szent Szív állandó áldozati állapotának tiszteletére *ajánlja fel* a megdicsőült szentek hódolatát és az összes e földön be-

mutatott szentmiseáldozatok mérhetetlen kincseit;

3. erre a célra ajánlja fel a szentmise-áldozatot, melyet bemutat vagy melyben résztvesz;

4. ezt a szándékot *újítsa meg naponként az Oltáriszentség előtt* és mondja el a felajánló imádságot Jézus Szívéhez vagy ezt a fohászt: „Jézusom édes Szíve, add, hogy téged mindig jobban szeresselek!”

ELMÉLKEDÉSEK.

I. JÉZUS SZÍVÉNEK ÁLDOZATAI.

Vezérgondolat: „Aki elveszti életét énérettem, megtalálja azt.” Mt. 10, 39. (Mt. 16, 25; Mk. 8, 35; Lk. 9, 24; 17, 33; Jn. 12, 25.)
— Három gyönyörű példa igazolja ezt a szót az evangéliumban: a betlehemi kisdedek, a vakonszülött és Cirenei Simon. Ezek közül nem mindegyik vesztette el ugyan életét, csak a betlehemi kisdedek; de a vakonszülöttet Jézus megvallásáért kivetették a zsinagógából, cirenei Simont pedig szegény közt kényszerítették, hogy Jézus keresztyét vigye. Mi is elveszítjük életünket Krisztusért nemcsak akkor, ha vértanu halált szenvedünk érte, sőt akkor sem egyedül, amikor megvallásáért külső üldöztetésnek vagyunk kitéve, hanem bármikor, ha érte, szereteté-

ért megtagadjuk a test és a világ kívánságait és áldozatot hozunk követésében.

I. „Heródes látván, hogy kijátszották a bölcsek, igen megharagudék, és elküldvén megölete minden fiúgyermeket, amely Betlehemben és annak környékén vala.” Mt. 2, 16.

Ezek az ártatlan gyermekek a Jézus-gyűlöletnek áldozatai. Meghaltak, hogy Jézus élhessen. De Jézus is meghalt, hogy ők éljenek. Krisztus első áldozatainak nevezi őket az Egyház, a feláldozottak zsenge nyájának, és róluk zengi, hogy fent az égben az oltár alatt gyermeki egyszerűségükben pálmákkal és koronákkal játszanak. Ezek a pálmák és koronák vértanúságuk dicső jelvényei és boldogságuk örök hirdetői. Új éneket énekelnek és követik a Barányt, amerre csak megyen. (Jer. 14, 3—4.)

II. „Mondá nekik” a vakonszülött: „Ha ez nem Istentől való, nem tehetett volna semmit. Felelvén, mondá neki: Csupa bűnökben születél, és te oktatsz minket? És kiveték őt.” Jn. 9, 30—34.

A vakonszülött Jézus bátor megvallásának áldozata. De még több. Jézusért szenved, hogy Jézust a gyalázattól megóvjá. „Adj dicsőséget Istennek! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös”, szoltak hozzá a farizeusok, hogy őt hazug vallomással Jézus meg-

gyalázására bírják. De ő ezt válaszolja: „Hogy bűnös-e, én nem tudom; egyet tudok, hogy vak voltam, és most látok. Ha ez nem Istentől való, nem tehetett volna semmit.” Jn. 9, 24—33. Ezért kizárták a zsinagógából. Ő pedig kivetett voltában találkozik Jézussal. És Jézus megadja neki a hit kegyelmét: „Hiszesz-e te az Isten Fiában?” Ő pedig mondá: „Hiszek, Uram!” És leborult előtte és imádá őt. De Jézus bizonyára teljesítette rajta azt az ígértét is, melyet egykor tanítványainak adott: „Aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom azt atyám előtt, ki mennyekben vagyon.” Mt. 10, 32. Beteljesedtek rajta az ő szavai: „Aki elveszti életét énérétem, megtalálja azt.”

III. „Kimenvén, találának egy Simon nevű cirenei embert; ezt kényszeríték, hogy vigye keresztjét”. Mt. 27, 32. (Mk. 15, 21; Lk. 23, 26.)

Simonnak jutott az a szerencse, hogy saját vállaira vehette Jézus keresztjét s így annak viselését Jézusnak megkönnyíthette. Nemcsak vigasztalhatta az Urat, mint Veronika és a síró asszonyok, magára is vehette Jézus szenvedését és elháríthatta tőle részben a keresztet — saját áldozata árán. Jézusért áldozattá lett. Mily nagy kincsnek jutott ezzel birtokába! Meg-

találta Jézus keresztyében Jézust magát. Megtalálta az üdvösségre és a szentségre vezető utat a kereszti útján, megtalálta önmaga és fiai számára az igaz hitet és az örök életet. — Ó isteni Szív, a te kegyelmeddel nemcsak engesztelőd, hanem védőpajzsod is akarok lenni. Bárcsak sok-sok csapást, szúrást, tövist, bántalmat, gyalázatot, megvetést, bűnt vissza tudnék tartani tőled saját áldozatom árán! Jézusom, kijelentem és akarom: kész vagyok érted elfogadni minden áldozatot, melyet isteni gondviselésed szerint tőlem kívánsz; legyen életem minden szenvedése nagy védőpajzs, mellyel felfogom a csapásokat, melyek neked és szerető Szívednek szólnak. Amen.

II. LÁNCOK ÉS KERESZT **JÉZUS SZOLGÁLATÁBAN.**

Vezérgondolat: „Elárulnak szüleitek és testvéreitek, rokonaitok és barátaitok, és némelyeket közületek halálra visznek. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért.” Lk. 21, 16—17. — „Boldogok vagytok, midőn szidalmaznak és üldöznek titeket énérettem. Örüljetek és vigadjatok, mert jutalmatok bőséges mennyekben.” Mt. 5, 11—12. — A vértanúk történetében nem ritka eset, hogy honfitársak és jóbarátok, sőt rokonok és testvérek is elárulták a hit-

vallókat és halálba küldték Krisztusért. Ma Oroszországban gyermekek szüleiket kötelesek feljelenteni, ha a vallásra akarják őket tanítani. De már szent Pál mondja, hogy mindenki, aki jámborul akar élni Krisztusban, üldöztetést fog szenvedni. (2. Tim. 3, 12.) Nem lehet Krisztust nyíltan és következetesen megvallani anélkül, hogy a világ szidalmát, gúnyját, üldözését vagy rágalmát magunkra ne vonjuk, olykor még a hozzánk tartozók részéről is. Legalább is túl jámbornak, túlzóknak, aggályos lelkiismeretűeknek, egyoldalúaknak, elmaradottaknak fognak mondani minket. Akadályozzák a gyakori templomba járást, áldozást, a hosszabb imádságot és elmélkedést, a szegényekhez való leereszkedést. De aki Jézus Szívének áldozatul hozta magát, az kitart a nyílt és a titkos üldözés közt egyaránt; kitart akkor is, ha Jézus nagyobb szeretete miatt megvettetést és gúnyt is kell elviselnie. Jézus Szívének hálája el nem marad.

I. „Előhíván az apostolokat, megverették őket és meghagyák nekik, hogy semmiképp se beszéljenek Jézus nevében. Azok pedig eltávoznak a főtanácsból örvendezve, mivel méltóknak találtattak, hogy Jézus nevéért gyaláztatot szenvedjenek.” Ap. csel. 5, 40—41.

Ezek Jézus első áldozatai mennybemene-

tele után. Az ő nevének hirdetéséért gyalázatot kell elviselniök. De örömmel teszik, kitüntetésnek tekintik. Ezt teszi a szeretet. Még nem álltak ellen a vérontásig (Zsid. 12, 4), de az sem marad el. Már ott vannak a kövek, melyekkel István diákonust meg fogják kövezni. Ez csak a kezdet, a többi utána jön. Kisebb áldozatokkal kell kezdenünk nekünk is, hogy a nagyobbakra képesek legyünk.

II. „Midőn ezt hallottuk, mi is kértük őt, meg az odavalók is, hogy ne menjen föl Jeruzsálembe. De Pál felelé és mondá: Én kész vagyok az Úr Jézus nevéért nemcsak arra, hogy megkövöztessen, hanem hogy meg is haljak Jeruzsálemben.” Ap. csel. 21, 12—13. — „Mondá nekik Pál: Ez a bilincs Izraelnek reménysége miatt kötöz körül.” Ap. csel. 28, 17. 20.

Ugyanaz a Saul, most már Pál, aki szent István megkövezésében résztvett, maga is Krisztus áldozata lesz. Saját honfitársai az ő üldözői, akik őt a helytartó kezébe adják. De Pál kész Izrael reménységéért, a megváltó Krisztusért, nemcsak bilincseket, hanem magát a halált is elviselni. Szent módon dicsekszik: „A zsidóktól öt ízben kaptam egy híján negyven ütést. Háromszor szenvedtem megvesszőzést, egyszer megkövöztetést.” 2 Kor. 11, 24—25. Az

ostiai úton pedig kardütés avatja őt fel Krisztus véres áldozatává. Talán senkiben sem nyilvánul meg az apostol tetterős akarat és a vértanu áldozatos szenvedése oly gyönyörű egységben, mint ép szent Pál apostolban. Ha nem is vértanu apostoloknak, de apostoli lelkületű és áldozatos szellemű tanítványoknak és buzgólkodóknak kell lennünk mindnyájunknak, ha a szent Szív iskolájába járni és az ő igazi tisztelői és kedvelői akarunk lenni.

III. „Mondá Jézus Simon Péternek: Bizony, bizony mondom neked, mikor ifjabb voltál, övet kötöttél és jártál, ahol akartál; de majd ha megöregszel, kiterjeszted kezeidet, és más övez föl téged, és oda visz, hová te nem akarod. Ezt pedig mondá, jelezvén, minő halállal fogja megdicsőíteni az Istent.” Jn. 21, 15. 18—19.

Krisztus másik nagy apostola, az apostolok feje, egyházának látható szegletköve, szintén szeretetének áldozata lett. Még közelebbről követi Mesterét áldozatában mint társa sz. Pál. Ugyanazzal a halállal hal meg, mint Mestere. Mily gyönyörű kifejezést nyer halálának áldozati jellege e szóban: „Más övez föl téged, és oda visz, hová te nem akarod.” — Ó Jézus, add, hogy én is egész életemmel, minden szenvedésemmel a te áldozatod legyek, szere-

teted áldozata a lelkekért. És ha azt akarod, hogy necsak áldozatot hozzak, hanem magam is véres vagy lelki áldozat legyek, akkor add hozzá Szívednek mindenható kegyelmét és erősíts meg engem! Amen.

III. „TÖR JÁRJA ÁT LELKEDET.”

Vezérgondolat: „Mondá Simeon Máriának, az ő anyjának: Ime tétetett ez jelül, melynek ellene mondanak; neked magadnak is tör fogja átjárni lelkedet”. Lk. 2, 34—36. A szeretetnek legnagyobb jele az, amikor az ember nemcsak áldozat lesz, hogy a bánalmat elhárítsa attól, akit szeret, vagy hogy áldozatával vigaszt, engesztelést nyújtson neki, hanem amikor a szeretett személy szenvedése maga, a részvét által, áldozattá avatja az embert. Így valóban a szeretet áldozata lesz. Ez volt Szűz Mária áldozata. Így lett ő az áldozatos lelkeknek is, a vértanúknak is királynője.

I. „Jászolba fekteté, mert nem kaptak helyet a szálláson”. Lk. 2, 7. — „Az Úr anyala megjelenék álmában Józsefnek, mondván: Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és fuss Egyiptomba; mert Heródes keresni fogja a gyermeket, hogy elveszítse.” Mt. 2, 13. — „A gyermek Jézus ott maradt Jeruzsálemben. És mondá neki az ő anyja: Gyermekem! miért cselekedtél így velünk?

Ime atyád és én bánkódva kerestünk téged.“
Lk. 2, 43—48.

Egy-egy tör mindez Szűz Mária szívében, mely által a szeretet és a részvét áldozata lesz. „Övéi őt be nem fogadák“ (Jn. 1, 11), sőt üldözik, élete ellen törnek! Mily fájdalmas tör mindez a legszeretőbb anya szívében! De a legfájdalmasabb tör az, amikor látszólag elvesztette, akit égen és földön legjobban szeretett. „Gyermeke! miért cselekedtél így velünk?“ Előjátéka ez a későbbi nagy áldozatnak, amikor szeretett Fia mindenkorra eltávozik majd az anyai háztól, hogy egykor a kereszttúton és a Golgotán találkozzanak ismét egymással. Azért „anyja szívében tartja vala mindez ígéket.“ Lk. 2, 51. Az ő szíve a szeretet, a részvét, a szenvedő szeretet áldozata lett egész földi életére.

II. „Jézus keresztje mellett áll vala az ő anyja. Jézus azért látván anyját és az ott álló tanítványt, mondá anyjának: Asszony, ime a te fiad.“ Jn. 19, 25—26.

Ez volt a legélesebb tör, mely a Szűzanya lelkét átjárta. A kereszt alatt lett ő Fiával együtt valóban áldozat a világ megváltásáért: Jézus véres áldozat, Szűz Mária lelki áldozat. Ne csodálkozzál jobban, ha Máriának részvétét, mint ha az ő Fiának szenvedését látod, mondja szent Bernát.

Jézus szenvedése és halála, külső szenvedés és halál nélkül is, áldozattá teszi az ő anyját. Őt látni, amint megfeszítik és felemelik a kereszten, vérének lefolyó patakjait szemlélni, látni, amint elhalványul és meghal, amint átdöfik szívét, hallani, amint kiált elhagyatottságában és szomjúságában, és nem segíthetni, ez elég, hogy egy anyának és ilyen anyának lelkét egészen átjárja a lelki halál töre. Szűz Mária áldozat lett Jézusért és Jézus miatt. Megválni tőle e földi életben és Jézus helyett Jánost kapni örökségbe, ez anyai szívének legnagyobb áldozata. — Add, ó szent Szűz, akinek fájdalmát én is okoztam, hogy veled részvéten egyesülve, én is lelki áldozattá legyek Jézusért, és megosztva veled a szenvedést, méltó fiad legyek neked, az áldozatos, a fájdalmas anyának! Amen.

IV. AZ ÁLDOZAT A VILÁG ÜDVÖSSÉGÉÉRT.

Vezérgondolat: „Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Jn. 3, 16. — „Szeretett engem és önmagát adta értem.” Gal. 2, 20. — Jézus a Bárány, mely megölelt a világ és az én üdvösségemre. Ebben nyilatkozott meg az Atya szeretete irántunk,

hogy saját Fiát kiszolgáltatta értünk. Ebben nyilatkozott meg a Fiú szeretete is, hogy önmagát értünk áldozatul adta. Testét odaadja azoknak, akik azt szétmarcangolják, és arcát odanyujtja, azoknak, akik őt megköpik. (Iz. 50, 6.) „Úgy vitték a megölésre, mint a juhot, s ahogy a bárány megnémul nyírója előtt, akként nem nyitotta fel száját.” Iz. 53, 7. Áldozatának igazi oltára azonban szentséges Szíve volt. Itt ajánlotta fel magát az Atyának a világ üdvösségéért. Ebből a szívből fakadt minden, amit külsőleg is megváltásunk nagy művében tett. Ez a szív maga is áldozattá lett, mert átdőfte a katona lándzsája, hogy értünk utolsó csepp vérét is kiontsa szeretetből.

I. „Felvivék őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, és hogy áldozatot mutassanak be.” Lk. 2, 22—24.

Ez Jézus életének nagy áldozati cselekményében a felajánlás. Itt leginkább a lelki áldozat beszél, itt az ő Szívének áldozata szól hozzánk. Itt még nem szenved külsőleg, de szívében már előre elvállalja Golgotát és a keresztet, elvállal életében minden fáradságot és keservet, minden félreismerést és üldöztetést, minden megvettetést és hálátlan-ságot. „Ime jövők”, mondja, „hogy megcselekedjem a te akaratodat”. Zsid. 10, 9. Az ő szentséges Szíve már itt a templomban

áldozattá avatja magát és egész testét, kiszolgáltatja magát a katona lándzsájának és testét az ostorcsapásoknak, a tövises szúrásának és a kezébe-lábába behatoló szegek égető kínjának. Áldozatának hangja megcsendül a felajánlott áldozati állatok vérében és nyöszörgésében; megcsendül Simeon jövődőlésében: „Ime tétetett ez jelül, melynek ellene mondanak“, és visszhangzik édesanyja szívében e szavaknál: „Neked magadnak is tör fogja átjárni lelkedet.“ Lk. 2, 34—35. Csendüljön meg az áldozatnak szava a mi lelkünkben is és visszhangozzék életünk minden változatában, míg csak be nem mutatjuk életünk végső nagy áldozatát halálunk óráján.

II. „Vévén a kenyeret, hálát adván, megszégé és nekik adá, mondván: Ez az én testem, mely értetek adatik. Hasonlóképen a kelyhet is, mondván: Ez a kehely az újszövetség az én vérem által, mely értetek kiontatik. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.“ Lk. 22, 9—20. (1 Kor. 11, 23—26; Mt. 26, 26—28; Mk. 4, 22—24.)

Ó Jézusom, a te Szíved szeretetében nem vártad meg a pillanatot, amelyben véres áldozatodat bemutathattad értünk a kereszten, hanem titokzatos módon megelőzted azt, amikor az utolsó vacsorán szent testet és véredet a kenyér és bor színe alatt

nekünk adtad és mennyei Atyádnak értünk áldozatul bemutatád. És nem szüntél meg halálod és dicsőséges feltámadásod után sem áldozati állapotban maradni, hanem meghagytad, hogy minden nap a világ végéig a te emlékezetedre és szenvedésed titokzatos megújításaként azt cselekedjük, amit te cselekedtél az utolsó vacsorán, és minden helyen tiszta áldozatot mutassunk be mennyei Atyádnak (Mal. 1, 11), mely a te keresztáldozatod szüntelen megújítása legyen. — Így akarok résztvenni gyakran a szentmisé-áldozatban és azzal együtt magamat és szívemet felajánlani mennyei Atyámnak ugyanazzal az áldozatos lelkülettel, mellyel te a kereszten felajánlottad és naponként felajánlod magad oltárainkon napkelettől napnyugatig a világ végezetéig.

III. „Amint Jézus az ecetet elvette, mondta: Beteljesedett! És lehajtván fejét, kiadá lelkét. Egyik katona pedig lándzsával megnyitá oldalát, melyből legottan vér és víz jöve ki.” Jn. 19. 30, 33—34.

Haláloddal a kereszten áldozattá lettél, ó Jézus, lelkünk és az egész világ megváltására. Ez a te áldozatod a mi üdvösségünk. Ebből az áldozatból vette erejét az az áldozat is, melyet megelőzőleg az utolsó vacsorán bemutatnál, abból veszi erejét szüntelen az az áldozat, melyet mindennap a szent-

misében bemutatunk. Sőt igazságban csak egyetlenegy áldozatunk van, mert az utolsó vacsora és a mi oltáraink áldozatában is ugyanaz az áldozati adomány és ugyanaz, aki magát feláldozza, mint a kereszt áldozatában. Az utolsó vacsorának vérontás nélküli áldozata rámutatott erre a véres áldozatra, oltáraink áldozata pedig vérontás nélküli megismétlése ugyanannak az áldozatnak. Ez a te véres áldozatod forrása a mi lelki áldozatainknak, forrása a vértanuk szenvedéseinek és a hitvallók sanyargatásainak, forrása a szűzek tiszta illatú áldozatának, forrása a szenteknek önfelemésztő égő áldozatának. Ó szent Szív, amely magad is benső áldozatos lelkületteddel és külsőleg a katona lándzsadöfése által áldozattá lettél, Szív, amely megtörtél fájdalomban és szeretetben értünk, add, hogy a te szereteted felemésszen lelkemben mindent, ami veled ellenkezik, sajtolj ki belőlem mindent, az utolsó csepp vért is, amit a te szereteted országának felépítésére felhasználhatsz bennem. Amen.

HETEDIK SZERETETSZOLGÁLAT.

A KÖNYÖRGŐ.

A könyörgő kötelessége, hogy Jézus szent Szívének példájára és tiszteletére, aki az Olajfák hegyén könyörgött és az Oltáriszentségben állandóan esdekel mennyei Atyjánál, mintegy szüntelen könyörgéssel közbenjárjon saját magáért és az összes élők és megholtak lelkeiért.

Egyesüljön tehát a *Hatalmasságok* angyali karával, kik az imádság ereje által esdekelnek a szent Szív trónjánál; s azért:

1. *elmélkedjék* tisztségének kötelmeiről és az azzal kapcsolatos ígéretekről;

2. a szent Szív dicsőítésére és vele egyesülve *ajánlja fel* a megdicsőült szentek és a földön imádkozó lelkek jámbor kívánságait, vezekléseit és könyörgéseit;

3. erre a célra ajánlja fel minden imáját és önmegtagadását;

4. ezt a szándékot *újítsa meg naponként az Oltáriszenség előtt* és mondja el az imát: „Krisztus lelke, szentelj meg engem” vagy a másikat: „Lelkünk háladatos érzelmével áldjuk imádjuk és szeressük Jézus Szívét az Oltáriszentségben itt s a földkerekség összes templomainak szentségházában minden pillanatban a világ végezetéig. Amen.”

ELMÉLKEDÉSEK.

I. TÉGY, AMINT SZÍVED SUGALLJA!

Vezérgondolat: Ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megcselekszem azt”. Jn. 14, 14. — Mi az, Uram, a te nevedben? Nemde a hivatkozás arra, ami benned a leggyengédebb, aminek nem tudsz ellenállni, a hivatkozás a te Szívedre? Erre hivatkozom tehát, ha célt akarok érni könyörgésemmel: Jézusom, a te Szívednek ajánlom ezt a lelket, ezt a szándékot, ezt a szenvedést, ezt az ügyet . . . Tekints rám, s tégy, amint Szíved sugallja . . . Juttasd szóhoz Szíved irgalmát.

Három édesanya lép Jézus elé kérésével ebben az elmélkedésben. Kérésük nem egyformán tökéletes, de Jézus mind a hármat meghallgatja a maga módja szerint, mert

mind a háromban az anya kérését és bizalmát tekinti, és ez Szívét érinti, mely az anyai szívnél is szeretőbb és irgalmasabb.

I. „Fogytán lévén a bor, mondá Jézus anyja neki: Nincs boruk. Jn. 2, 3.

Az első kérést az ő édesanyja intézi Jézushoz. Nem magáért könyörög, a szána-lom mások iránt adja ajkára a kérést. Nagy dolgot kér. Nem nyiltan, de rejtetten anyai szeretetjogaira hivatkozik. Jézus látszólagos ellenállása csak jobban mutatja, hogy mennyire Szívén találta édesanyja kérése. Csodát mivel, az első csodát, ideje előtt. Mily szerény és bizalomteljes, de ép ezért mily hatalmas is Szűz Mária kérése! Csak a tényt, a hiányt állítja oda Jézus elé, a többit az ő szeretetére bízza: Tégy, amint szíved sugallja! Ilyen kérésnek meghallgatásra kell találnia.

II. „Hozzá járula Zebedeus fiainak anyja fiaival együtt, imádván őt és kérvén: Mondd, hogy ez az én két fiam egyik jobbodon, másik a baloldalodon üljön országodban“. Mt. 20, 20—21.

Ez az anya is nagy dolgot kér, igen nagy dolgot. Saját fiainak érdekében könyörög. Az anyai szeretet vezérli, de kérése meg-gondolatlan, szerénytelen és gyermekei rendetlen törtetésének, hiúságának és önzésének szolgálatában áll. A kérés nem Jézus

Szíve szerint való. De az anyai szeretet és fiainak egyébként jeles tulajdonságai és szeretetük Jézushoz mégis megindítják az Üdvözítő Szívét. Jobbat ad nekik, jobbat ígér nekik, olyant, ami egészen az ő szent Szíve szerint való. Az ő kelyhét, az ő poharát, a szenvedés, a vértanúság kelyhét, az áldozatos isteni szeretet erős borával telt poharát ígéri nekik. Ülni is fognak vele együtt, ha nem is ép csak ketten, amint kérték, de a többi apostollal együtt, hogy ítéljék Izrael nemzetségeit, a világ népeit. Sőt a választott három apostol közt lesznek, akik Jézussal együtt fölmennek a színváltás hegyére s ott vannak vele együtt Getszemáni halálos küzdelmében. Az egyik közülük Jézus kedvelt tanítványa lesz, aki közben pihen és hű marad a kereszt gyalázatáig, akire bízta majdan az ő szentséges Anyját. Bár jobb vagy bal oldalán ülni azoké, akiknek azt atyja készítette (Mt. 20, 22), mégis úgy tett, amint azt szerető Szíve sugallta.

III. „Ime egy kánaáni asszony kiálta, mondván neki: Könyörülj rajtam, Uram, Dávidnak fia! leányomat gonoszul gyötri az ördög. Hiszen a kis kutyák is esznek a morzsákból, melyek lehullanak uraik asztaláról.” Mt. 15, 22—27.

Ez is egy anya, még pedig pogány asz-

szony. Leányaért könyörög. Egynek tekinti magát vele; könyörülj *rajtam*, mondja. Jó dolgot kér, leányának megszabadítását a gonosz lélektől. Jézus kemény próbára teszi bizalmát; azt mondja: „Nem helyes elvenni a gyermekek kenyerét és az ebeknek vetni.” Mt. 15, 26. De az anya feltalálja magát, bizalmát nem töri meg a kemény szó. Azt válaszolja: „A kis kutyák is esznek a morzsákból, melyek lehullanak az uraik asztaláról.” Ez a válasz rést üt az Üdvözítő látszólagos ellenállásán, az anya szava Szívénél ragadja meg őt: „Nagy a te hited” mondja. „Legyen neked amint kívánod.” Mt. 15, 28. — Jézusom, ha még oly kemény próbára teszed is bizalmamat, a te kegyelmeddel nem akarok meginogni soha Szíved irgalmába vetett hitemben. Jézusom, tereád számítok. Jézusom, tebenned bízok. Jézusom, tereád hagyatkozom. Jézusom, tebenned remélek rendületlenül. Amen.

II. ERŐSÍTSD BIZALMAMAT!

Vezérgondolat: „Aki hozzám jön, bizonyára nem dobom ki.” Jn. 6, 27. — Aki hittel és bizalommal hozzád közeledik, ő Jézus irgalmas Szíve, az soha téled visszatartást nem tapasztal. Ha hite s bizalma még gyenge, akkor előbb próbára teszed őt; ha szándéka tökéletlen, akkor megtisztítod

a hozzátapadó salaktól; ha kérésének tárgya lelkére nézve nem előnyös vagy nem felel meg isteni gondviselésednek, akkor jobbat adsz helyette, lelkieket földi dolgok, örökkévalókat a mulandók helyett. De meghallgattatlanul soha senkit el nem bocsájtasz: „Kérjetelek, és adni fognak nektek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitnak nektek. Kérjetelek és megnyeritek, hogy örömetek teljes legyen.” Lk. 11, 9; Jn. 16, 24. — Taníts meg, ó Jézus, mily tökéletes hittel s bizalommal kell hozzád közelednem, hogy biztos meghallgatásra találjak.

I. „Sokszor tűzbe és vízbe vetette őt, hogy elveszítse. De ha valamit tehetsz, légy segítségünkre, könyörülvén rajtunk.” Mk. 9, 21.

Az atya gyermekéért könyörög, akit az ördög megszállt. Hite tökéletlen. „Ha valamit tehetsz”, mondja. Nem ismeri még Jézus mindenható erejét, de mégis reménykedik irgalmában. Ez megnyeri az Üdvözítő Szívét. Azért fokozatosan erősíti hitét: „Ha tudsz hinni, minden lehetséges a hívőnek.” Mk. 9, 22. Jézus nevében kérni annyi, mint hatalmában és jóságában bízva kérni: „Hiszek. Uram!”, mondja, „segíts az én hitetlenségemen.” Mk. 9, 23. — Add, hogy hitem és bizalmam rendületlen legyen benned, ó isteni Szív; akkor, bármit kérek is tőled, megadod nekem (Mk. 11, 22), hogy örömöm és bizalmam teljes legyen.

II. *„Felelé a királyi ember; Uram! jöjj be, míg meg nem hal gyermekem“. Jn. 4, 49. — „Egy előljáró jövén hozzá, imádá őt, mondván: Uram! leányom most halt meg; de jer, tedd rá kezedet, és élni fog.“ Mt. 9, 18.*

A királyi ember segítségért könyörög, hogy fia meg ne haljon, mert már a halállal vívódott. Az előljáró még csodálatosabb dologért esedezik, imént elhunyt leányának életrekeltését kéri. Mindkettőnek hite és bizalma nagy; nagyobb mint az előbb említett atyáé, mert ők nem kételkednek Jézus hatalmában. És hitük mégsem tökéletes, mert a csodát Jézus jelenlététől teszik függővé. De Jézus nem utasítja vissza őket. Gyermekekkel együtt hitüket is meggyógyítja és újabb, erőteljesebb életre kelti. — Ó Jézus, te mondtad: „Mindazt, amit imádkozva kértek, higgyétek, hogy megnyeritek.“ Mk. 11, 24. Könyörülj gyenge hitemen, mely mustármaghoz hasonlít, és növelj, míg csak erőteljes fává nem fejlődik, mely ágait kiterjeszti egész életemre és megvéd minden gonosztól.

III. *„Felelvén a százados, mondá: Uram! nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj; hanem csak szóval mondjad, és meggyógyul az én szolgám.“ Mt. 8, 5. — „Lázár nővérei*

hozzá küldének, mondván: *Uram! ime akit szeretsz, beteg.*“ Jn. 11, 3.

A kafarnaumi százados *hite* a legtökéletesebb. Nem kér és mégis kér. Alázatosságában és bizalmában csak a bajt tárja Jézus elé, mint Szűz Mária a kánai menyegzőn: „Uram! szolgám inaszakadtan fekszik házámban, és kegyetlenül gyötrődik.“ Mt. 8, 6. Szolgájának baja az ő baja; nem gyermekéért, hanem szolgájáért esedezik. Jézus látja hitét és szándékának egyenességét, azért mindjárt vele akar menni. Az ő hitének nincs szüksége próbára. Ennek azonnal bizonyosságát is adja, mikor mondja: „Uram! nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj; hanem csak szóval mondjad, és meggyógyul az én szolgám.“ A te hatalmadnak, akarja mondani, nincs szüksége bejönni; csak szóval mondd, és meglesz amit parancsolsz. — Miként a századosnak *hite*, úgy Lázár nővéreinek *bizalma* a legtökéletesebb. „Akit szeretsz, beteg“, üzenik Jézusnak. Tudják, hogy az ő szíve nem áll ellen kérésüknek; csak üzenni kell neki és segíteni fog. Az ő kérésük egészen Jézus Szívének ismeretéből fakadt. Márta *hite* gyengébb (Ján. 11, 21—27), Máriáé erősebb volt (Ján. 11, 32—33); de bizalmuk és szeretetük a négy napos halott Lázárnak feltámasztását eszközölte ki Jézus Szívétől. Ebben a két titokban is egy gyógyulás és halottfeltámasztás

volt a kérés eredménye; de tündöklőbben ragyog itt fel a hit és a bizalom, mint az előbbieken. — Hiszek Uram, segíts az én gyenge hitemen és tedd tökéletessé, nem csak azért, hogy meghallgathass, hanem főleg azért, hogy hitemmel és bízó szeretetemmel megdicsőítsem Szívednek hatalmát, irgalmát és szeretetét. Amen.

III. „JÖJJEK HOZZÁM MINDNYÁJANI”

Vezérgondolat: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik elfáradtatok, és meg vagytok terhelve és én felüdítelek titeket.” Mt. 11, 28. — Nem is kell, hogy mi önszántunkból menjünk hozzád, te magad hívsz minket magadhoz, hogy feltárjuk előtted testünk és lelkünk sebeit, szorongattatásunkat, nyavalyainkat, kísértéseinket és fájdalmainkat. Bizalommal jövök tehát hozzád, „mint beteg az élet orvosához, mint tisztátalan az irgalom forrásához, mint vak az örök világosság fényéhez, mint szegény és koldus az ég és föld Urához.” (Aq. sz. Tamás.)

I. „Egy bélpoklos jöven hozzá, imádá őt, mondván: Uram! ha akarod, megtisztíthatsz engem.” Mt. 8, 3. — „Két vak követé őt, kiáltván és mondván: Könyörülj rajtunk, Dávidnak fia!” Mt. 9, 27.

Itt a testi nyomor, a betegség, a nyavalya,

a vakság szólal meg. Az emberi bajok első nagy csoportja. Mindezt a bűn hozta a világra. És aki eljött, hogy elvegye a világ bűnét, az a bűn átkát, a betegséget, a nyavalyát is gyógyítja. Annál inkább fogja lelki betegségeimet meggyógyítani, ha bizalommal hozzá közeledek. Ő hív, hogy menjek hozzá, mert elfáradtam az élet utain és ő fel akar üdíteni. „Krisztus lelke, szentelj meg engem. Krisztus teste, üdvözíts engem. Krisztus vére, ihless meg engem. Krisztus oldalából kifolyó víz, tisztíts meg engem.”

II. „Midőn hozzá mentek a szamaritánusok, kérék őt, hogy maradjon náluk.” Jn. 4, 30. — „Nem ereszték őt, mondván: Maradj velünk, mert esteledik és már lemenőben a nap.” Lk. 24, 29.

A szamaritánusok kérésében megszólal a bűnös, a lelki sötétségben sinylődő ember szava, aki az igazság és a lelki megtisztulás után vágyódik. Maradj nálunk és taníts meg az igazság utaira; hiszen olyanok vagyunk, mint a nyáj, melynek nincs pásztora. Az emmauszi tanítványok kérésében is hasonló vágnak szava csendül meg. A kislelkűség, a nyomorúság vitte őket ki Jeruzsálemből. Jézus hozzájuk csatlakozik és feltárja előttük a Szentírás értelmét, és szívük égni kezd szavainak hatása alatt. Ezt a szent tüzet akarják megőrizni. A bátortalanság és

kishitőség mélyéből kiáltanak hozzá: „Maradj velünk, mert esteledik.” — Uram, én is a lelki sötétség, a nyomorúság, a kísértések, a kislelkűség, a bűn mélységeiből emelem fel hozzád szemem s szívem. Fáradt és kimerült vagyok a harctól, már-már erőt vesz rajtam a gyengeség és állhatatlanság. Uram, Szíved irgalmában hallgasd meg kiáltásomat. Tedd édessé igádat, jőjj és üdíts fel engem. „A mélységből kiáltok hozzád, ó Uram! Uram, hallgasd meg könyörgésemet.” 129. zsolt.

III. „Mondá Jézusnak: Uram! emlékezzél meg rólam, midőn eljössz királyságodba.” Lk. 23, 40.

A lator már-már a kárhozat örvényéből kiált Megváltójához, Urához, mint egykor szent Péter a hullámokból, melyek elnyeléssel fenyegették, mint a tanítványok a hajóban, melyet a zivatar a tengeren ide-oda vetett: „Uram! ments meg, elveszünk.” (Mt. 8, 25; 14, 30.) A lélek veszedelmében leginkább szorulunk bátorításra és vigaszra. Az elkövetett bűnök sokasága, az örök kárhozat rémes kilátása lenyomja a lelket; de az Üdvözítő ekkor is hív: Jöjjetek, én felüdtílek titeket. „Nem akarom a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen.” Ez. 33, 11. — Jézus irgalomteljes Szíve, tehozzád sietek sok bűnöm súlyának terhével, tenálad

keresek menedéket a kárhozat fenyegető veszélye előtt és kérlek szívem minden bizalmával, „gyógyítsd meg lelkem betegségét, tisztítsd meg undokságát, világosítsd meg vakságát, gazdagítsd szegénységét, fedd be mezítelenségét.” Mondd ki a vigasztaló szót, melyet oly sok bűnösnek mondtál: Bűneid meg vannak bocsátva! Mondd ki a szót, mellyel a lator bizalmát túlon-túl megjutalmaztad: Velem leszesz a paradicsomban. Amen.

IV. „JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD.”

Vezérgondolat: „Mindaz, aki kér, kap. Ha ti tudtok jó adományokat adni gyermekeiteknek: mennyivel inkább fog adni a ti mennyei Atyátok jó lelket azoknak, kik tőle kérnek.” Lk. 11, 10. 13. — „Kérjétek és megnyeritek, hogy örömetek teljes legyen”, mondtad apostolaidnak. És még mintegy szerető nehezteléssel szemükre veted: „Eddig semmit sem kértetek.” Jn. 16, 23—26. „Amit csak akartok, kérjétek és meglesz nektek.” Jn. 15, 7.; Jn. 15, 16. Még ha valaki e hegynék mondaná is: „Kelj fel és merülj a tengerbe! és nem kételkedik szívében, meglesz neki.” Mk. 11, 22, 23.; Lk. 17, 5, 6. — Ó mily hatalmas a könyörgőnek szava, azé, aki a te nevedben, a te Szíved szeretetére könyörög az Atyánál! Azért, Uram,

taníts meg imádkozni, taníts meg kérni és könyörögni úgy, amint te imádkoztál és könyörögtél mennyei Atyádnak. Nemcsak tőled kérhetünk, hanem Atyádtól is, a te nevedben és a te Szíved által, „mert maga az Atya szeret minket, mivelhogy mi szerettünk téged” (Jn. 16, 27) és hittünk a te Szíved szeretetében.

I. „Mikor egy helyen imádkozik vala, amint azt bevégezte, mondá neki egyik tanítványai közül: Uram! taníts bennünket imádkozni.” Lk. 11, 1.

A te példád, Uram, vonzotta tanítványaidat, mikor áhítatodat, elmerülésedet, arcod sugárzó fényességét, testtartásod alázatosságát szemlélték. Azért mondták: Taníts meg minket imádkozni! Ez az első kegyelem, melyért én is könyörgök. Mert ha ezt megnyertem, mindent megnyertem; mert a jó imádság mindenható. Könyörgök hozzád, hogy jól tudjak könyörögni. Ez az a „jó lélek”, melyet Atyád nem tagad meg tőlem, az imádság szelleme és a bizalom lelke. Oktass, taníts, ó isteni Bölcsesség, hogyan és mit kérjek tőled!

II. „Mikor imádkozol, menj be kamrádba, és ajtót betéve imádkozzál Atyádhoz a rejtekben; és Atyád ki lát a rejtekben, megfizet neked.” Mt. 6, 6. — „Imádkozván pedig ne szaporítsátok a szót; mert tudja a ti Atyá-

tok, hogy mire van szükséged, mielőtt kérnétek őt.“ Mt. 6, 7, 8.

Megmondod, hogy *hogyan* imádkozzam, *hogyan* könyörögjek. Ne keltsek feltűnést imádságommal, ne szaporítsam a szót. Lelkem rejtekében és szívem egyszerűségében kell könyörögnöm, hittel és bizalommal, mert tudja az én Atyám már előre, hogy mire van szükségem. Csak szívem alázatát és bizalmát akarja látni, nincs szüksége megtudni tőlem bajaimat, kéréseimet; az ő hatalma tud és az ő jósága akar segíteni rajtam.

III. „Igy imádkozzatok: Miatyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltesd meg a te neved; jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod“ stb. Mt. 6, 9—13.; Lk. 11, 2—4. — „Imádkozzatok üldözőitekért és rágalmazóitekért, hogy fiaik legyenek Atyátoznak, ki mennyekben vagyon.“ Mt. 5, 44—45.

Megmondod, hogy *miért* imádkozzam. Elsősorban Atyád és a te dicsőséged terjedéséért, az ő és a te országod eljöveteleért, az ő és a te akaratod teljesedéséért. Jézus Szíve, jöjjön el a te országod! Azután könyöröghetek saját és testvéreim bajaiért, lelki és testi szükségleteiért; mert „először az Isten országát és az ő igazságát kell keresnem, és ezek mind hozzáadottnak nekem.“ Mt. 6, 33. De könyörögnöm kell

ellenségeimért is, mert akkor leszek a te Atyád gyermeke, aki az én Atyám is; akkor követlek téged, ó Jézusom, ki megfeszítőidért imádkoztál és mondtad: „Atyám! bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Lk. 23, 34. Uram, taníts meg imádkozni úgy, amint te imádkoztál! Amen.

V. A NAGY KÖNYÖRGŐ.

Vezérgondolat: „Én őérettük könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, kiket nekem adtál; mert ők tieid, és az enyémeik mind tieid, és a tieid enyémeik, és én megdicsőültem bennük.” Jn. 17, 9—10. — Te vagy a nagy Könyörgő, ó isteni Üdvözítőm, és mondd, mi a te könyörgésed, mi a te imádságod? Mi vagyunk a te imádságod; a mi lelkünkért könyörögsz, a mi üdvösségünkért, a mi boldogságunkért imádkozol. Mert ez a te Atyád dicsősége, amelyért leszálltál erre a földre. Mi mind az övéi vagyunk és a tieid vagyunk, mert ő adott minket neked, és ő adott téged nekünk. Abban mutatta meg legjobban az ő szeretetét, hogy mikor bűnösök voltunk, tebenned gyermekeivé fogadott minket. Ezért dicsőültél meg bennünk, és azért könyörögsz értünk, hogy a te dicsőséged teljes legyen bennünk, és mi a te örök dicsőséged koronája legyünk. Földi életed minden nagyobb mozzanata előtt

imádkozol, mikor belépsz ebbe a világba, mikor megkezded nyilvános fellépésedet, mikor kiválasztod apostolaidat, mikor csodáidat műveled, mikor megkezded szenvedésedet, mikor készülsz elhagyni ezt a világot. Követlek imádságodban, ó nagy Könyörgő, és kérek, ne vesszen kárba rajtam imádságod, hanem teremjen lelkemben bőséges gyümölcsöt az örök életre.

I. „Jézus telve Szentlélekkel visszatérea a Jordántól, és a pusztába vitették a Lélektől negyven napra. És semmit sem evett ama napokban.” Lk. 4, 1—2.

Imádsággal és vezekléssel kezded meg nyilvános életedet, édes Jézusom, hogy imádságoddal és vezekléseddel leeds számunkra mennyei Atyád kegyelmét, hogy munkád termékeny talajra találjon szívünkben. Nem magadért könyörögsz, hanem értünk. Mily megható a te hosszú és szigorú vezeklésed! Köszönöm, édes Jézusom! Nekem is így kell kezdenem minden munkámat, ha akarom, hogy a te Lelked vezessen abban és áldásod legyen rajta.

II. „Az egész éjszakát Isten imádásában tölté vala. Másnap előhívá tanítványait, és kiválasztá közülök tizenkettőt.” Lk. 6, 12—13.
— *„Simon, Simon! ime a sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; de*

én könyörögtem érted, hogy meg ne fogyatkozzék hited.” Lk. 22, 31—32.

Imádságod elsősorban apostolaidnak szól. Egész éjszakát imádságban töltesz, mielőtt kiválasztanád őket. Imádkozol, hogy hívek maradjanak, és munkájuk bő gyümölcsöt teremjen. De leginkább őerte imádkozol, akit apostolaid vezérévé és egyházad fejévé választottál, hogy erős és rendíthetetlen maradjon a hitben és megerősítse testvéreit. — A te imádságod nekem is szól, ha a te apostolod akarok lenni, ó Jézusom! A sátán engem is kikért, de a te imádságod megsemmisíti minden erőlködését, hacsak a te Szíved irgalmas szeretetében bízom rendületlenül.

III. „Fölméne a hegyre egyedül imádkozni. A hajócskát pedig a tenger közepén hanyákvették a hullámok.” Mt. 14, 23—24. — „Nem kérem, hogy vedd el őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól. De nem csupán őérettük könyörgök, hanem azokért is, kik az ő szavaik által hinni fognak énbenem.” Jn. 17, 15, 20.

Nem csak apostolaidért, hanem összes híveidért, egyházadért könyörögsz. A világ tengerének hullámain vetődik egyházad, vetődnek a lelkek. De te az örökkévalóság hegyén, az örökkévalóság révpartjain imádkozol, hogy el ne sülyedjünk. És a te imád-

ságod mindenható, hacsak szilárdan bízunk benned és megragadjuk mentő kezéd. Nem azért könyörögsz, hogy ne érjen minket szenvedés és próba, hogy ne érintsen a kísértő keze. Hiszen ezáltal érdemünkől fosztanál meg minket. Atyádat és magadat pedig legnagyobb dicsőségedtől. Hanem azért könyörögsz, hogy megtisztuljunk a szenvedésben és győzzünk a kísértésben. Győzelmünk záloga bizalmunk a te Szívedben: „E világon szorongatástok vagyon; de bízatok, én legyőztem a világot.” Jn. 16, 33.

IV. *„Jézus fölemelvén szemeit, mondá: Atyám! hálát adok neked, hogy te meghallgattál engem: a körülálló népért mondtam, hogy higgyék, hogy te küldöttél engem.” Jn. 11, 41—42. — „Vevé az öt kenyeret és két halat, s égre tekintvén, megáldá és megszegvén a tanítványoknak adá, a tanítványok pedig a seregnek”. Mt. 14, 19. — „Vévén a kenyeret, hálát adván, megszégé és nekik adá; hasonlóképen a kelyhet is.” Lk. 22, 19—20.*

Csodatételeid előtt is imádkozol, nem magadért, mert a csodatevő hatalom veled született, hanem értünk, hogy higgyünk a te küldetésedben, hatalmadban és jóságodban. Imádkozol, hogy csodáiddal szemben ne legyünk vakok és csodáidat követő tanításod iránt ne legyünk süketek. Imádkozol,

hogy példát adj nekünk, hogyan kell minden nagyobb megkezdés előtt imában és könyörgésben lelkünket felemelni mennyei Atyánkhoz, mert az áldás tőle jön; hogyan kell szívünket felemelni hozzád és a siker biztosítékát Szívedben keresni, „mert nálad nélkül semmit sem tehetünk.” Jn. 15, 5.

V. *„Én kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké, az igazság Lelkét.” Jn. 14, 16-17. — „Könyörgök, hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te Atyám énbennem és én tebenned, úgy ők is egyek legyenek bennünk.” Jn. 17, 20—21.*

A Szentlélek a kapocs, mely lelkünket Atyádhoz és tehozzád és egymáshoz fűzi. A te szent Lelked élteti titokzatos testedet, melyben mint tagok valamennyien egyek vagyunk. Ezért az egységért Atyáddal és veled és egymás közt, melyet a szőlőtő és a vesszők egymásbanövéseivel hasonlítottál össze, ezért imádkoztál, mikor elbúcsúztál a világtól. Ezért hívtad le ránk Szentlelkedet, az igazság és a szeretet Lelkét. A te kérésedre küldte az Atya, mikor „mindnyájan” — anyáddal együtt — „állhatatosak valának egy szívvel-lélekkel az imádkozásban és együtt valának ugyanazon a helyen.” Ap. csel. 1, 14; 2, 1. Ezért az egységért „mutatad be imáidat és könyörgésedet nagy kiáltás-

sal és könnyhullatással" szenvedésed előtt. Zsid. 5, 7. Ezért élsz most is és mindenkoron, „hogyan értünk közbenjárj.” Zsid. 7, 25. Ezért járulunk mi is hozzád, az „új szövetség közvetítőjéhez”, a te Szívedhez, melynek vére „jobban szól, mint Ábelé” (Zsid. 12, 22.) és könyörög, hogy „tökéletesen egyek legyünk, és megismerje a világ, hogy az Atya küldött téged.” Jn. 17, 23. Amen.

NYOLCADIK SZERETETSZOLGÁLAT.

A KÖZVETÍTŐ.

A közvetítő kötelessége, hogy úgy magában, mint másokban minden tőle telhető eszközzel megindítsa és előmozdítsa Jézus szent Szívének tiszteletét. Kérje a mennyei Atyát, hogy a szent Szív bensőséges ismeretét, és a Szentlelket, hogy annak szeretetét minden lélekbe beleöntse és kiárassza.

Egyesüljön tehát az *Angyalok* égi karával, kik mindig készen állanak, hogy a szent Szív tiszteletét és akaratát az emberekkel megismertessék, és lelküket szeretetére gyullasszák; s azért:

1. *elmélkedjék* tisztségének kötelmeiről és az azzal kapcsolatos ígéretekről;

2. *ajánlja fel* a megdicsőült szentek dicséretét és a földön élő igazak kívánságát és jócselekedeteit, hogy a szent Szív ismerete

és szeretete mindjobban elterjedjen az egész világon és minden lélekben;

3. erre a célra irányítsa minden igyekezetét és ne mulasszon el egyetlen egy alkalmat sem, ha e szent Szív tiszteletét előmozdíthatja;

4. ezt a szándékot az Oltáriszentség előtt újítsa meg naponként és mondja el háromszor a Dicsőséget vagy ezt a fohászt: „Szeressük mindenütt Jézus szentséges Szívét!”

ELMÉLKEDÉSEK.

I. „MENJETEK KI AZ EGÉSZ VILÁGBA!”

Vezérgondolat: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, s én rendelvelek, hogy elmentek, gyümölcsöt teremjétek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon.” Jn. 15, 16. — Te küldesz minket, ó Jézus, hogy Szíved ajándékának terjesztői és apostolai legyünk. Közvetítők legyünk közted és az emberek, szent Szíved és a lelkek közt. Sugározzuk beljünk a te igazságot, öntsük beljünk a te szeretetedet, távolítsunk el minden akadályt, mely köztük és közted felemelkedik, hordjunk le minden hegyet, töltsünk be minden völgyet, hogy egyenes és síma utad legyen hozzájuk. Könyörögjünk érettük szent Szívednél, vezekeljünk értük, tanítsuk őket szavakkal

és példánkkal, legyünk veled együtt közvetítők Isten és emberek közt. Erre a szent hivatásra hívtál meg minket, ó Jézusom édes Szíve, és kegyelmedet adod nekünk, hogy munkánk gyümölcsöt teremjen, és gyümölcsünk megmaradjon.

I. „Te gyermek! a Magasságbeli prófétájának fogsz hívatni, mert előre mégy az Úr színe előtt, elkészíteni az ő útjait.” Lk. 1, 76.

Te voltál a szent Szívnek első hirnőke, ó áldott előfutára a jövőendő Messiásnak, szent útkészítője a világ Üdvözítőjének, kereszttelő szent János! „Készítsétek az Úr útját, egyenesítsétek az ő ösvényeit.” Lk. 3, 4. Aki utánam jön, „Szentlélekkel és tűzzel fog titeket megkeresztelni.” Lk. 3, 16. „Köztetek áll az, kit ti nem ismertek.” Jn. 1, 26. „Íme az Isten Báránya! íme, ki elveszi a világ bűnét!” Jn. 1, 29. Vezekléssel készültél nagy hivatásodra és bűnbánattal készítéd elő a népet, hogy „alkalmas” legyen az Üdvözítő országának befogadására. Lk. 1, 17. Ő taníts meg engem is megismerni azt, aki köztünk áll, és akit még oly kevéssé ismerek; de taníts meg arra is, hogy a te példádra előfutára legyek az ő szent Szívének a lelkekben, hirnőke és apostola, ha akarja, „pogányok és királyok előtt, a föld határáig.” Ap. csel. 9, 15; 1, 8.

II. „Elküldé Jézus két tanítványt, mond-

*ván nekik: Menjetek a helységbe, és talál-
tok egy megkötött szamarat; oldjátok el, és
hozzátok ide nekem.” Mt. 21, 1—2. — „El-
küldé kettőt tanítványai közül, mondván
nekik: Menjetek a városba egy bizonyos
emberhez, és mondjátok neki: A mester
izeni: Az én időm közel van, nálad
tartom a húsvéti vacsorát tanítványaimmal
együtt.” Mk. 14, 13.; Mt. 26, 18.*

Küldöd, ó Jézusom, tanítványaidat, hogy
utat készítsenek neked, mielőtt városodba
bevonulsz. Küldöd őket, hogy elkészítsék
a termet és benne mindent, mielőtt jössz,
hogy tanítványaiddal megegyed a húsvéti
vacsorát. A tulajdonos azonnal elengedi
szamarát, és a házigazda mindjárt átengedi
termét. Te a szívek királya vagy, ó Jézus,
és apostolaid útkészítőid a szívekhez. El-
küldöd tanítványaidat, apostolaidat a lelkek-
hez is. A lelkek a te városod, melybe
kegyelmeiddel és szent jelenléteddel bevo-
nulsz és lakást szerzel (Ján. 14, 23); ők a
te palotád, melynek legbensőbb termébe lépsz
és ott asztalhoz ülsz és menyegzőt tartasz.
Az én hivatásom elkészíteni a te utadat a
lelkekhez. Boldog ember, aki a te Szíved
országának úttörője lehet a lelkekben!

*III. „Elküldé őket kettenként maga előtt
minden városba és helységbe, hova menendő
vala. És mondá nekik: Amit nektek sötét-*

ben mondok, mondjátok el fényes nappal, és amit fülbesúgva hallatok, hirdessétek a háztetőkről.” Lk. 10, 1—2. Mt. 10, 27. — „Mondá nekik: Elmenvén az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” Mk. 16, 15.

Először választott népedhez, majd az egész világba küldöd apostolaidat, hogy hirdessék a te országodat és eljöveteledet. Nekem is első sorban családomban, a hozzám tartozók lelkében kell megalapítanom a te Szíved országát. De azután buzgóságomat ki kell terjesztenem az egész világra, minden népre és minden nemzedékre, ha másképp nem, legalább imáim és felajánlott áldozataim által. A pogányok, az elszakadtak, a bűnösök lelkébe bele kell vinnem a te ismeretted és szeretettedet. A te Szíved érdekeit kell előmozdítanom igazakban és bűnösökben. Alá kell vetnem a te királyságodnak mindent, sajtót, filmet, rádiót, irodalmat, tudományt, művészetet, a közéletet, a világ-gazdaságot és a családokat. A te Szíved elvei szerint és a te Szíved szeretetében meg kell újítanom az egész világot. Nyiltan, félelem és emberi tekintet nélkül kell hirdetnem a te nevedet és Szíved tiszteletét. Nem szabad visszariadnom azoktól, akik ebben a tiszteletben csak valami újszerűséget vagy érzélgősséget vagy jámbor ájtatoskodást látnak. Nem szabad szégyenkezniem hirdetni a te

Szíved evangéliumát. Mily magasztos hivatás a te Szíved apostolának lenni! Nem sok ezért feláldozni egész életemet és minden erőmet. Amen.

II. „KÉSZÍTÉSEK AZ ÚR ÚTJÁT!”

Vezérgondolat; „Készítsétek az Úr útját.”
Mt. 3, 3. — Az Úr útjának készítése nemcsak abban áll, hogy országát minél szélesebb határokon túl terjesszük, hogy a lelkeket tömegesen meghódítsuk szent Szívének. Van a közvetítésnek egy sokkal bensőségebb módja is, mintegy odasimulni az Úr és a lélek közé és mint szeretetkapocs egymáshoz fűzni őket. Hídépítés ez Isten és a lélek közt; közvetítés két jóbarát közt, akik egymástól elhidegültek; közvetítés két valaki közt, kiknek egyike a másikat még nem ismeri, de sejti lelkének nagyságát, szívének melegét, barátságának édességét. Kibékítés, kiengesztelés, közbenjárás ez a szent közvetítés Istennél és a szent Szívnél a lelkek érdekében. Maga Jézus is a közvetítőnek mindkét szerepét betöltötte, de inkább a másodikat. Megváltó szenvedésével volt a mi közvetítőnk, országának terjesztését leginkább apostolaira bízta.

I. „Ime amint fülembé hangzott köszöneted szava, örömtől repese a magzat méhembem.” Lk. 1, 44.

Szűz Mária az első közvetítő Jézus és a lelkek közt. Ő hozta őt le a földre, ő adta őt nekünk. Ő nevelte fel, ő gondozta, ő ápolta, ő engedte el anyai házából, hogy elmenjen és megváltson minket. De alighogy szíve alatt kezdi hordani szent Magzatát, már is megkezdí közvetlen közvetítői szerepét a lelkeknél. Az előfutárnak a lelke az első, akivel Jézus lelkét közli, akit Jézus jelenlétével megszentel. Ő közvetít a kánai menyegzőn (Jn. 2, 1—5), ő közvetít a kereszt alatt (Jn. 19, 25—27), ő közvetít az első pünkösti ünnepen (Ap. csel. 1, 14), ő közvetít most is az égben, közvetít a világ végezetéig Jézus és a lelkek közt.

II. „Némely hellének Fülöphöz menének és kérék őt, mondván: Uram! látni akar-nók Jézust. Elméne Fülöp, és szóla András-nak, András ismét és Fülöp méne meg-mondani Jézusnak.” Jn. 12, 20—22.

Mily megható az a bizalom, mellyel a pogányok Fülöp apostollal szemben viselkednek. Fülöp az ő városukból volt. Ez felbátorította őket, hogy megkérjék. Jézust szeretnék látni! Ehhez közvetítő kell. Fülöp legyen a közvetítő. Szólnak neki. De Fülöp tudja, mennyire szereti Jézus Andrást; ezt az apostolt hívta meg először. Azért ő is közvetítőt keres Andrásban. Együtt mennek és együtt szólnak Jézusnak. Mily bensősé-

ges, meghitt kapcsolata a lelkeknek egymás és Jézus közt, és mindez azért, hogy Jézust adják a lelkeknek!

III. „Egyik tanítványai közül Jézus keblén nyugovék, kit szeret vala Jézus. Int azért neki Simon Péter, és kérdé őt: Monjad, kiről beszél? Amaz pedig Jézus kebelére hajolván, mondá neki: Uram! ki az?” Jn. 13, 23—25.

Itt már nemcsak látni akarnák Jézust, hanem Szívének titkát ellesni. Jézus árulójáról beszél, kiönti Szívének fájdalmat, de nem mondja meg, ki az áruló. A tanítványok megrémülnek, de nem merik egyenesen megkérdezni, hogy ki az? Péter Jánoshoz fordul, aki Jézus keblén nyugszik; ő a szeretett tanítvány, ő a közvetítő Jézus titkainak közlésében. — Bárcsak én is elleshetném a te Szíved titkaid, ó szeretett Jézusom, bárcsak behatolnék lelkedbe és magamba szívnam szereteted titkaid, melyekről tanítványodnak, szent Margitnak szóltál, hogy azokat embertársaimmal és az egész világgal közölhetném. Ó tégy a te Szíved kincstárnokává, hogy osszam a kincseket, melyeket a lelkeknek, az egész világnak szántál!

IV. „Elméne Mária Magdolna, hirül adván a tanítványoknak, hogy: Láttam az Urat, és ezeket mondotta nekem.” Jn. 20, 18.

Nemcsak az emberek keresnek közvetítőt Jézusnál, hanem Jézus maga is küld közvetítőt az emberekhez, hogy velük szándékait és titkait közölje. Mária Magdolnát küldi apostolaihoz, hogy hírül adja nekik feltámadását és megüzenje, hol láthatják őt. Magdolna hite erősebb volt mint a tanítványoké, azért őt választja ki Jézus közvetítőül és az „apostolok mesternőjévé” teszi.

V. *„Mondá az a tanítvány, kit szeret vala Jézus, Péternek: Az Úr az.” Jn. 21, 7.*

János ismeri fel elsőnek a parton álló Jézust. A csodálatos halfogás megnyitja tiszta lelkének szemét, és ő látását közli barátjával, Péterrel. „Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják az Istent.” Mt. 5, 8. De közvetítők is; ők Jánossal együtt, aki megírta a Jelenések könyvét, a világ prófétái. — Add szemlélnem a te dicsőségedet, ó isteni Szív, és Magdolnával és szent Jánossal engedd hirdetnem, engedd feltárnom és megmutatnom nagyságodat, kincseidet és boldogságodat! Engedd, hogy hirnököd, közvetítőd és apostolod legyek az emberek közt egész életemen át! Amen.

III. A KÖZVETÍTŐ ISTEN ÉS AZ EMBEREK KÖZT.

Vezérgondolat: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, egyedül igaz

Istent, és akit küldöttél, Jézus Krisztust. Megismertettem nevedet az emberekkel.” Jn. 17, 36. — Te vagy a nagy Közvetítő Isten és az emberek közt, ó édes Jézusom. A te Szíved az a szentély, melybe belépsz, hogy közvetítő légy mennyei Atyád közt és mi közöttünk. Közbenjárásod tömjénáldozata Szíved égő oltáránál száll fel mennyei Atyádhoz. Véred kiengesztelő és esdő árja Szíved áldozati edényéből folyika mi engesztelődésünkre. Tanításod szent édessége Szíved örök forrásából patakszik, hogy mennyei Atyád ismeretével és a te ismeretteddel telítse lelkünket. Buzgóságod szent lángjai Szíved tüzes kemencéjéből csapnak fel, hogy megemésszenek minden akadályt, mely szívünket tőled és mennyei Atyádtól távol tartja, megoldassanak minden jeget, mely lelkünket az önzés fagyos kérgével körülsáncolja. Ez a buzgóság hajt téged, hogy bejárjad az egész földet, „tanítván és hirdetvén az ország evangéliumát”, és meggyógyítván minden testi és lelki nyavalyát. Mt. 4, 23. Ez a buzgóság hajt, mikor fáradtan leülsz Jákob kútjánál, hogy közvetítő légy egy bűnös lélek és mennyei Atyád közt, hogy az ő atyai kebléhez elvezesd. „Én vagyok az, ki veled beszélek” (Ján. 4, 26), mondtad, hogy megismerjen téged és általad azt, aki téged küldött; mert ez az örök élet.

I. „Senki sem ismeri a Fiút más, mint az Atya, az Atyát sem ismeri senki más, mint a Fiú, és akinek a fiú ki akarja nyilatkoztatni.“ Mt. 11, 27.

Nincs más közvetítőnk, mint csak te egyedül. Hiába jönne egy angyal, hogy közbenjárónk és közvetítőnk legyen. Ő nem ismeri az Atyát, hogy nekünk feltárja a titkokat, melyeket istensége magában rejt; csak te ismered azokat, ki az ő keblén pihensz. Jn. 1, 18. Vétkünk súlya oly nagy, hogy csak te emelheted fel azt szent kereszted mindenható emelőjével. Vakságunk oly sötét, hogy csak te világosíthatod meg azt azzal a világossággal, mely kezdettől fogva nálad volt és mely minden embert megvilágosít, aki erre a világra jön. Jn. 1, 9. Nyomorunk oly mélységes, hogy csak te gyógyíthatod meg, aki jöttél, nem hogy az igazak, hanem hogy a bűnösök orvosa légy. Mt. 9, 12—13.

II. „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához másképp, mint én általam.“ Jn. 14, 6.

Te vagy az út, melyen haladnom kell, hogy eljussak az Atyához, a célhoz, melyért teremtvé vagyok. Te vagy a folyam, melyen hajóznom kell, hogy utam beletorkoljon a nagy óceánba, Atyád isteni boldogságába: „Menj be a te Urad örömébe.“ Mt. 25, 21. Te vagy az út a tengeren, mely elvezet a

nagy kikötőbe, ahol lelkem megpihen örökre. Te vagy az út a sivatagban, mely megnyitja nekem az élet kertjét, az országot, mely tejtől és méztől árad. A te Szíved az út, hogy eljussak az Atyához; mert aki téged szeret, azt szeretni fogja Atyád is. Jn. 14, 21. A te követésed, a te példád az út, hogy szent és boldog legyek. — Te vagy az igazság, melynek tanítását meg kell hallgatnom, hogy megismerjem az Atyát, hogy megismerjem az Életet. Te vagy a nap, az igazság napja, mely fényt derít az élet minden rejtélyére és titkára. A te Szíved napja a világosság, mely szereteted sugaraiban megmutatja nekem gondviselésednek előttem érthetetlen utait. — Te vagy az élet, az örök élet, amelyért lejöttél a földre, hogy azt nekem add és bőségesen add. Jn. 10, 10. Az élet, mely „nem a vérből, sem a test ösztönéből, sem a férfi indulatjából, hanem Istentől született.” Jn. 1, 13. Az élet, mely nem a szemek kívánságában áll, sem a test kívánságában, sem a világ kevélységében, hanem Atyád látásában és az ő szeretetében. Ezt az életet, ezt az élő vizet, mely Szívedből patakzik, ezt add nekem mindig, hogy már soha többé ne szomjazzam mindörökké. Jn. 4, 13—15.

III. „Én vagyok az ajtó. Aki énrajtam keresztül megyen be, üdvözülni.” Jn. 10, 9.

Te vagy az ajtó, a mennyország ajtaja,

Szívednek nyílása a kapu, mely Isten szentélyébe vezet. „Nem egyéb ez, mint az Isten háza és a menny kapuja“ (Gen. 28, 17), mondta Jákob, mikor az angyallal küzdött. Ó add, hogy szereteted küzdelmében én legyek a győztes, hogy meghódítsam Szívedet, kierőszakoljam áldásodat, szent erőszakkal megnyissam Szíved kapuját és szabadon „kibepjárjak azon és legelőt találjak“ (Ján. 10, 9), az örök élet legelőit, a mennyország örök zöld réteit, ahol a boldogság forrásai csörgedeznek szüntelen és a szeretet virágai nyílnak az élet múlhatatlan tavaszában. Amen.

KILENCEDIK SZERETETSZOLGÁLAT.

A BUZGOLKODÓ.

A buzgolkodó kötelessége, hogy Jézus szent Szívének tiszteletére és példájára, aki egész életében egyedül Isten dicsőségéért buzgolkodott, a maga részéről is egész odaadással és minden erejének megfeszítésével a szent Szív tiszteletét mindenkinek, de főleg alattvalóinak és társainak lelkében növelje és minden akadályt elhárítson, mely ennek a tiszteletnek elterjedését a lelkekben meggátolná, és minden megbántásnak vagy tiszteletlenségnek elejét vegye, mellyel az emberek a szent Szívet megsértének.

Egyesüljön tehát az *Arkangyalok* égi karával, kik szent Mihály vezérlete alatt Lucifert az égből letaszították és most is a szent Szív érdekeinek megvédésére mindig készen állnak; s azért:

1. *elmélkedjék* tisztségének kötelmeiről és az azzal kapcsolatos ígéretekről;

2. a szent Szív dicsőítésére és isteni buzgalmának tiszteletére *ajánlja fel* a megdicsőült szentek és a földön élő lelkek minden buzgalmát és fáradozását;

3. *erre a célra* irányítsa minden érzelmét, kívánságát, és használjon fel minden alkalmat, ahol a szent Szív tiszteletét gyarapíthatja;

4. *újítsa meg naponként az Oltáriszentség előtt* ezt a szándékot és mondja el háromszor a Dicsőséget vagy ezt a fohászt: „Szeresük mindenütt Jézus szentséges Szívét.”

ELMÉLKEDÉSEK.

I. „AKI MEGVALL ENDEM AZ EMBEREK ELŐTT . . .”

Vezérgondolat: „Mindenkit, aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom azt Atyám előtt, ki mennyekben vagyon.” Mt. 10, 32. — A buzgalom a szeretet lángja. A buzgolkodó nemcsak terjeszti Krisztus és az ő szent Szívének ismeretét, szeretetét, és érdekeit; hanem már előre elhárítja az akadályokat, melyek országának elterjedésének útját állják, vagy ha ezt nem tehetné, minden erejével azon van, hogy legalább utólag legyőzze azokat. Valóban féltékeny

szeretett Jézusának tiszteletére; el akar hárítani tőle minden sérelmet, minden megbántást, nemcsak önmagának felajánlásával, mint az áldozat, hanem határozott tettel is, amennyiben csak tehetségében áll. Minde-nütt Jézusnak és az ő Szívének érdekeit képviseli, megvallja őt „pogányok és királyok előtt” (Ap. csel. 9, 15); szent Pállal „mind nagyobb erővel lép föl”, megcáfolja az ellenséget és fennhangon hirdeti „bizonyítván, hogy ez a Krisztus” (Ap. csel. 9, 22.) Neki szól Jézus szava: „Aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom azt Atyám előtt”, és az ő szent Szívének ígérete: „Nem engedem elveszni azokat, kik ezt az ájtatosságot terjesztik, és buzgóságuk mérteke szerint megszentelem őket.”

I. Jánoshoz menének, és mondák neki: Rabbi! az, aki veled vala a Jordánon túl, kiről te tanuságot tettél, íme ő keresztel, és mindenki hozzája megyen. Felelé János és mondá: Nem vagyok én a Krisztus, hanem hogy előtte küldtettem. Öneki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem. Aki a Fiúban hiszen, annak örök élete vagyon; aki pedig nem hiszen a Fiúnak, nem fog életet látni, hanem Isten haragja marad rajta.” Ján. 3, 26—36.

Mily gyönyörűen emelkedik ki szent János önzetlen buzgalma Jézusért tanítvá-

nyai önző féltékenységének hátterén mesterük érdekében! Őket az önszeretetből fakadó irigység vezeti, szent Jánost a hitből fakadó lángbuzgalom. Hogy védi meg Jézus érdekeit látszólag saját kárára: „Nem vagyok én a Krisztus. Őneki növekednie kell, nekem pedig kisebbedni.” Még némileg meg is fenyegeti személyére féltékeny tanítványait és Jézushoz vezeti őket: „Aki a Fiúnak hiszen, annak örök élete vagyon; aki pedig nem hiszen a Fiúnak, nem fog életet látni.” De csak látszólag teszi ezt saját kárára. Jézus megtartja ígéretét: „Aki megvall engem, én én is megvallom azt.” Minél jobban megálázza magát szent János az ő megvallásában, annál jobban felmagasztalja őt Jézus, nem Istentől rabolt, hamis, hanem Istentől adott, igazi dicsőséggel: „Mit mentetek ki a pusztába látni? szélről lengetett nádat-e? Bizony mondom nektek, nem támadt az asszonyok szülöttei közt nagyobb Keresztelő Jánosnál.” Mt. 11, 7—11.

II. „Követeket küldé maga színe előtt, kik elmenvén a szamaritánusok egyik helységébe, hogy szállást készítsenek neki. De nem fogadák be őt. Látván ezt tanítványai, mondák: Uram! akarod-e, hogy mondjuk, szálljon le tűz az égből, és eméssze meg őket? És hozzájuk fordulva megfeddé őket, mondván: Nem tudjátok, milyen szelleműek vagytok. Az Emberfia nem jött lelkeket el-

veszteni, hanem megmenteni.“ Lk. 9, 52—56.
— „Látván azok, kik körülötte valának,
hogy mi készül, mondák neki: Uram! közép-
jük vágjunk-e karddal? És rácsapván egyik
közülök a főpap szolgájára, levágá annak
jobb fülét. Erre mondá neki Jézus: Tedd
vissza helyébe kardodat, mert mindazok, akik
fegyvert fognak, fegyver által vesznek el.“
Lk. 20, 49—50; Mt. 26, 52.

Jézus megfeddi a helytelen, nem Szíve sze-
rint való buzgalmat, még saját érdekében is.
Nem azt a buzgalmat akarja, mely ellensé-
geit elveszti, hanem azt, mely őket meg-
téríti. „Nem akarom a bűnös halálát, hanem
hogy megtérjen és éljen.“ Ez. 33, 11. Nem
földi érvényesülést akar, hanem a lelkek
üdvösségét. Nem földi igazságot keres, ha-
nem Atyjának dicsőségét. Nem tüzzel és
karddal tör magának utat, hanem hittel és
szeretettel hódít. Azt akarja, hogy Szívé-
nek tiszteletét is ne kényszerítsük rá az
emberekre, hanem szelídséggel és tapintat-
tal terjesszük, hogy mint az olaj, észrevét-
lenül és kedvességgel hatoljon bele és árad-
jon szét a lelkekben.

III. „A papi fejedelmek és farizeusok
poroszlókat küldének, hogy megfogják őt . . .
Mondá nekik Nikodémus, egyik közülük:
De hát a mi törvényünk nem ítéli el az em-
bert, mielőtt ki nem hallgatja őt és meg nem

tudja, mit cselekedett?” Jn. 7, 32. 50—51. — „Előjőve arimateai József, előkelő tanácsos, és bátran beméne Pilátushoz, és elkéré Jézus testét. És megengedé Pilátus.” Mk. 15, 43; Jn. 19, 38.

Szabad erőlyesen és bátran is szembe szállnunk az igazság ellenségeivel Isten érdekeiért, Krisztusért. A szelídség és a szeretet nem tesz gyengévé, hanem erőssé. De a megroppant nádat nem kell eltörni és a pislogó mécses nem kell kioltani. Mt. 12, 20. Nikodémus egykor éjjel jött Jézushoz emberi tekintetből, de most erőlyesen védelmére kell a főtanácsban; arimateai József a zsidóktól való félelmében csak titokban volt Jézus tanítványa, de most bátran bemegy Pilátushoz és elkéri az ő testét, hogy eltemesse. A te szereteted, ó Jézus, bátrakká és erősekké tette őket. Szeretetük lángja el akar háritani tőled igazságtalanságot és gyalázatot. Add, hogy ez a szent buzgalom az én szívemet is betöltse, hogy mindig bátran és öntudatosan a te Szíved érdekeiért síkra szálljak és királyi felségjogaidat megvédjem az egész világ előtt, ó Királyom, Üdvözítőm és Istenem! Amen.

II. „TÜZET JÖTTEM BOCSÁTANI A FÖLDRE.”

Vezérgondolat: „Tüzet jöttem bocsátani a földre; és mit akarok mást, mint hogy

*felgyulladjon.“ Lk. 12, 49. — A buzgalom
mennyei Atyádért és a mi lelkünkért tüzezzé
teszi a te Szívedet, ó Jézus! Ezt a tüzet
jöttél kiárasztani erre a földre, a mi lel-
künkbe. Azért nyitottad meg szentséges
Szívedet, azért törnek ki belőle a szeretet
és a buzgalom lángjai: „Isteni Szívem forró
szeretetének lángjait nem tudja már magába
zárni, hanem ki kell azokat árasztania.“
Kebled megnyílt, mondja szent tanítványod,
és kitártad forrón szerető és minden szere-
tetre legméltóbb Szívedet, mely a lángsuga-
rak élő forrása volt. Szíved megnyílt és
oly forró lángsugarat lövel rám, hogy attól
megtüzesedik saját szívem is. Jézusom, öntsd
belém a buzgóság tüzeit és tégy engem a te
példádra Atyád dicsőségének, a te dicsőséged-
nek és a lelkek üdvösségének buzgolkodó-
jává, tégy engem Szíved lángoló apostolává!*

*I. „A templomban kereskedőket találá s
letelepedett pénzváltókat. Akkor ostort fon-
ván kötelekből, mindnyájukat kihajtá a temp-
lomból, és a nyerészkedők pénzét szétszórá.
És mondá: Ne tegyétek Atyám házát vásár-
csarnokká. Akkor megemlékezének tanít-
ványai, hogy írva vagyon: A házáért való
buzgóság megemészt engem. Jn. 2, 14—17.
(V. ö. Mt. 21, 12—13.)*

Buzgalmad első tárgya mennyei Atyád
házának dicsősége. Te, aki a pislogó mécset

ki nem oltod, aki nem törőd el a megrop-
pant nádat (Mt. 12, 20), és aki tanítványaid-
nak megfíltottad, hogy fegyvert fogjanak és
tűzet hívnak le az égből, ostort ragadsz
és ütlegekkel hajtod ki Atyád házának meg-
szentségtelenítőit. Szent harag ég Szívedben.
Megmutatod, hogy a szeretet kemény is tud
lenni, és az irgalom le tud sujtani a bűnre.
— Atyád háza a mi lelkünk is. Ennek tiszta-
ságaért kell buzgolkodnunk. Ne kíméljük az
önmegtagadás ostorát, hogy lelkünket tes-
tünket megtartsuk Szentlelked tiszta temp-
lomának. Ragadjuk meg a szó és a tett
ostorát, hogy széthajtsuk a kufárokat, akik
hízalgő, csábító beszédeikkel meg akarják
szentségteleníteni felebarátunk testének-lel-
kének szent templomát. Ne ismerjünk félel-
met azokkal szemben, akik pártoskodással,
engedetlenséggel vagy tévtanokkal meg akar-
ják fosztani és le akarják rombolni szentegy-
házad templomát. Atyád dicsősége és házá-
nak szentsége legyen a mi buzgóságunknak
is első tárgya.

*II. „Jaj nektek, képmutató írástudók és
farizeusok! kik bezárjátok a mennyek orszá-
gát az emberek előtt; mert ti nem mentek
be, és a befelé menőket sem hagyjátok be-
jutni. Megeszitek az özvegyek házait, hosz-
szú imádságokat mondván.” Mt. 23, 13—14.
— „Jaj a világnak a botrányok miatt!
Mert szükséges ugyan, hogy botrányok legye-*

nek, mindazáltal jaj annak az embernek, ki által a botrány történik. — Aki megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, kik én bennem hisznek, jobb volna annak, hogyha malomkövet kötnének nyakára és a tenger mélységébe merítenék.” Mt. 18, 7. 6.

Buzgalmad második tárgya azok, akikről mondtad: „Aki titeket bánt, az én szemem fényét bántja.” Zach. 2, 8. Ép oly eréllyel szólsz azok ellen, akik a felebaráti szeretet szent parancsát megszegik, akik elviselhetetlen terheket raknak az emberek vállaira, de maguk egy ujjukkal sem akarnak azokon lendíteni (Mt. 23, 4), akik meglátják a szálkát testvérük szemében, a magukéban pedig a gerendát sem veszik észre (Mt. 7, 3), akik az istentisztelet és jámborság örve alatt másokat kifosztanak (Mt. 23, 13—33), akik az ártatlanok romlására törnek és lelkeket elcsábítanak és a pusztulásba visznek (Mt. 18, 6—7), mindezek ellen ép oly eréllyel szólsz, mint azok ellen, akik Atyád házáat megszenteltségtelenítik és latrok barlangjává teszik (Mt. 21, 13.) Ép oly eréllyel szólsz ellenük, mint az ellen, aki a te saját tested templomának árulója lett és harminc ezüstért eladott téged (Mt. 26, 24.) A szeretet szent parancsa — a te parancsod, ó Jézus! — legyen ez az én buzgóságom tárgya is. Szent eréllyel és féltékenységgel akarom védeni a szeretet szent köve-

teléseit, védeni akarom a drága gyöngyöket, a kicsinyek lelkét, a sertésektől és kutyáktól (Mt. 7, 6), melyek azokat szét-tépni és felfalni készülnek. Jézusom, add nekem a te Szíved szeretetének szent tüzét és buzgalmát!

III. „Kezdé Jézus tanítványainak jelezni, hogy neki Jeruzsálembe kell menni, és sokat szenvedni és megöletni. És félrevonván őt Péter, kezdé neki szemrehányást tenni, mondván: Isten mentsen téged, Uram! nem fog ez történni veled. Ki megfordulván, mondá Péternek: Távozzál előlem, kísértő! megbotránkoztatasz engem, mert nem az Isten dolgával gondolsz, hanem az emberekével.” Mt. 16, 21—23.

Buzgalmad harmadik tárgya saját szent hivatásod, melyre Atyád akaratából vállalkoztál üdvösségünkre, a kereszttel kínja és gyalázata. Oly kedves ez előtted, hogy még apostolodat is, akit imént az egyház fejévé választottál és boldognak nevezted (Mt. 16, 17—19), szigorúan megfedded és kísértőnek nevezed, mert emberi gondolkodással vissza akar tartani attól, ami után vágyódva vágyódsz: „Keresztséggel kell megkereszteltetnem, és mily nehezen várom, míg be nem teljesedik.” Lk. 12, 50. Nem tetszik neked apostolod emberi buzgalma érdekben, majdnem egyenrangúvá teszed őt az előbb

megfeddett botrányt okozókkal; annyira vágyódom e keresztség után, véred keresztsége után, mely a mi megváltásunk. De ez a feddés is szereteted lángbuzgalmából fakad, mellyel szeretett apostolod lelkét meg akarod tisztítani a földi gondolkodás salakjától. Ó Jézus, öntsd szívembe a szeretetet kereszted iránt, hogy nagy apostoloddal mondhasam: „Nem szándékoztam más valamit tudni, mint Jézus Krisztust, és pedig a megfeszítettet.” 1 Kor. 2, 2. Szent Szívednek is csak akkor lehetek apostola és buzgolkodója, ha annak a keresztnak szeretője és hirdetője leszek, mely Szívedből a lángok közt kimagaslik. Jézus Szíve, tégy engem szent kereszted követőjévé és apostolává! Amen.

AZ ELMÉLKEDÉSEK BEOSZTÁSA JÚNIUS HAVÁRA.

- 1-ére: Az angyalok szolgálnak Jézus Szívének.
- 2-ára: Jézus Szívének imádói.
- 3-ára: A nagy Imádó.
- 4-ére: Mikor szeretem Jézust?
- 5-ére: Az emberek szeretetében magát fel-
emésztő Szív.
- 6-ára: Az Atya szeretétől lángoló Szív.
- 7-ére: A be nem fogadott szeretet.
- 8-ára: „Legalább te vigasztalj meg engem!”
- 9-ére: Isten Báránya — a nagy Kiengesztelő.
- 10-ére: „Boldog a szolga, akit az Úr ébren talál.”
- 11-ére: „Ahol én vagyok, ott leszen szolgám is.”
- 12-ére: Jézus Szíve szolgái.
- 13-ára: „Ime az én szolgám.”
- 14-ére: A Mester lábainál.
- 15-ére: Az örök élet ígéi.
- 16-ára: Az isteni Tanítvány.
- 17-ére: Jézus Szívének áldozatai.
- 18-ára: Láncok és kereszt Jézus szolgálatában.
- 19-ére: „Tör járja át lelkedet.”
- 20-ára: Az áldozat a világ üdvösségéért.
- 21-ére: Tégy, amint Szíved sugallja!
- 22-ére: Erősítsd bizalmamat!
- 23-ára: „Jöjjetek hozzám mindnyájan!”
- 24-ére: „Jöjjön el a te országod!”
- 25-ére: A nagy Könyörgő.
- 26-ára: „Menjetek ki az egész világba!”
- 27-ére: „Készítsétek az Úr útját!”
- 28-ára: A Közvetítő Isten és az emberek közt.
- 29-ére: „Aki megvall engem az emberek előtt . . .”
- 30-ára: „Tüzet jöttem bocsátani a földre.”

TARTALOM.

Előszó	3
Bevezető elmélkedés	7
Az angyalok szolgálnak Jézus Szívének	7

Első szeretetszolgálat.

Az imádó	12
I. Jézus Szívének imádói	13
II. A nagy imádó	16

Második szeretetszolgálat.

A szerető	20
I. Mikor szeretem Jézust?	21
II. Az emberek szeretetében magát fel- emésztő Szív	23
III. Az atya szeretetétől lángoló Szív	28

Harmadik szeretetszolgálat.

Az engesztelő	32
I. A be nem fogadott szeretet	33
II. „Legalább te vigasztalj engem!”	38
III. Isten Báránya — a nagy Kiengesztelő	42

Negyedik szeretetszolgálat.

A szolga	45
I. „Boldog a szolga, akit az úr ébren talál.”	46
II. „Ahol én vagyok, ott leszen szolgálom is.”	49
III. Jézus Szíve szolgálói	52
IV. „Ime az én szolgálóm.”	56

Ötödik szeretetszolgálat.

A tanítvány	60
I. A mester lábainál	61
II. Az örök élet ígéi	64
III. Az isteni tanítvány	67

Hatodik szeretetszolgálat.

Az áldozat	71
I. Jézus Szívének áldozatai	72
II. Láncok és kereszt Jézus szolgálatában	75
III. „Tör járja át lelkedet.”	79
IV. Az áldozat a világ üdvösségéért	81

Hetedik szeretetszolgálat.

A könyörgő	86
I. Tégy, amint szíved sugallja!	87
II. Erősítsd bizalmamat!	90
III. „Jöjjetek hozzám mindnyájan!”	94
IV. „Jöjjön el a te országod.”	97
V. A nagy könyörgő	100

Nyolcadik szeretetszolgálat.

A közvetítő	106
I. „Menjete ki az egész világba!”	107
II. „Készítsétek az Úr útját!”	111
III. A közvetítő Isten és az emberek közt	114

Kilencedik szeretetszolgálat.

A buzgolkodó	119
I. „Aki megvall engem az emberek előtt...”	120
II. „Tüzet jöttem bocsátani a földre.”	124
Az elmélkedések beosztása június havára	130

